



ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๙๒
๑๕ เม.ย. ๕๓

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม
<http://dharmaatmag.com>

นิตยสาร ธรรมะใกล้ตัว

ฉบับที่ ๙๒

ประจำวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๓

(<http://www.dharmaatmag.com>)



สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว	๓
ธรรมะจากพระผู้รู้	๖
ไดอารี่หมอดู	๑๐
ดั่งตถุณวิสัยนา ฉบับเปิดกรุ	๑๓
ยารักษาใจ	๑๕
ธนาคารความสุข	๑๗
สัพเพหระธรรม	๒๐
นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๒๓
พาเที่ยวเอี่ยวธรรม	๓๒
คณะทำงาน	๔๐



จากใจ บ.ก. ไกลตัว

ดังตฤณ

เมื่อสถานการณ์บ้านเมืองไม่สงบ
เมื่อมีการสาดเลือดกันแทนสาดน้ำ
เมื่อต่างฝ่ายต่างหาว่าฝั่งตรงข้ามผิด
คนในประเทศมากมายไม่สบายใจ
ไม่ใช่เพราะเกิดเรื่องขึ้นในบ้านเมือง
แต่เพราะอยากช่วยให้บ้านเมืองดีขึ้นแล้ว ช่วยไม่ได้
ไม่รู้ว่ประชาชนตาต้าคนหนึ่งจะทำตัวอย่างไร
จึงจะได้ชื่อว่าไม่อมมือเงอเทอดตาย
ปล่อยบ้านปล่อยเมืองนิบหายววยวอดด้วยวิธีนังเฉย

ถ้าช่วยให้อะไรดีขึ้นไม่ได้
ทางเดียวคืออย่าทำให้อะไรเลยร้ายลง
ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจจริงๆ
ว่าบ้านเมืองลูกเป็นไฟ เริ่มที่ใจ ไม่ใช่ที่ไฟ
ยังมีคนพากันลูกฮื้อ โกรธ เกลียด คับแค้น ต่ำว่ากันมากเทไร
ไฟยังเป็นกองใหญ่ ลามไม่หยุด ดับมอดลงได้ยากมากขึ้นเท่านั้น
ด้วยความเข้าใจนี้เท่านั้น
จะมีส่วนช่วยขยายวงความกว้างของน้ำใจให้ลามทั่วได้จริง

มาลองฝึกเล่นสงกรานต์ ด้วยการสาดเมตตากันในปี่นี้
เริ่มต้นขึ้นด้วยการทำให้เย็น ให้ฉ่ำ ให้ชื่นบานเหมือนน้ำใส
สำหรับคนที่กำลังเกิดโทสะ ไม่ว่าโกรธแค้นเพื่อฝ่ายไหน
อย่าตั้งคำถามว่าจะทำยังไงดี หรือเมื่อไรจะทำใจได้
ให้ตั้งความเชื่อไปเลยว่าเราทำได้เดี๋ยวนี้
ที่ตั้งท่าต่อกันก็เปลี่ยนมาพูดเห็นอกเห็นใจ
ทบทวนให้เข้าใจเหตุผลของอีก ฝ่ายว่าทำอะไรไปทำไม
หรือถ้าจะตั้งทำให้กำลังเข้าห้ำหั่น
ก็เปลี่ยนมาใช้เสียงเจรจาพาทีกันเสียใหม่
ไม่เคยมีคำว่าสายไปสำหรับเสียงเจรจา
มีแต่คำว่าสายไปสำหรับเสียงปี่น
ชีวิตคุณมีค่ากว่าความเจ็บใจ
แต่ความเจ็บใจก็มีค่ากว่าชีวิตคนอื่น
และการจบชีวิตคนอื่น
ก็มักเริ่มต้นจากการเจ็บใจไม่จบของตนเอง

ส่วนคนที่อยู่วงนอก ไม่ได้โกรธแค้นฝ่ายไหน
มีแต่ความเศร้าใจว่าทำไมบ้านเมืองถึงเป็นอย่างนี้
ภาวณาเข้าค่าให้จบดี ลงเอยงาม
ก็เปลี่ยนเป็นเอาใจช่วยแบบใหม่
อย่าเชื่อว่าเรื่องเลวร้ายจะลงเอยเร็ว ดี และเรียบร้อย
แต่ให้เชื่อว่าใจเราจะเรียบร้อยดีเดี๋ยวนี้เลย
ไม่ต้องรอว่าเมื่อไรจะทำได้เสียที
ตอนดึกมีคนพูดดีได้เยอะ
แต่ตอนรายามีน้อยคนทำดีได้ตามที่เคยพูด

มาลองคิดถึงคำพูดดีๆที่เคยสรรเอามาพูดกัน
ไม่ว่าจะในแวดวงการบ้าน การเมือง หรือการศาสนา
แล้วลองพิจารณาว่าถึงเวลาพิสูจน์ใจกันหรือยัง
มาพิสูจน์ตัวกันเสียทีไหมว่าเราเป็นคนดีแต่พูด
หรือทำได้ตามที่พูดดี
จะแค่ลองนึกถึงคำว่าตั้งสติก็ได้
นึกถึงคำว่าหยุดโกรธ หยุดด่า หยุดแค้นก็ได้
นึกถึงคำว่าเข้าใจเหตุผล เอาใจเขามาใส่ใจเราก็ได้
คำไหนก็แล้วแต่
แค่คิดออก คำพูดก็พร้อมจะเกิดขึ้นตามนั้น
แค่พูดได้ การกระทำก็พร้อมจะตามมาโดยเร็ว

อย่าเอาแต่สวดแผ่เมตตา
ให้ทำใจเป็นเมตตาด้วยความเข้าใจกันด้วย
ความเข้าใจนั้นแหละที่ทำให้คนเราอยู่ได้จริง
ความเข้าใจนั้นแหละที่ช่วยให้เราอยู่ มองหน้ากันได้ดี
และความเข้าใจนั้นแหละที่จะยุติเรื่องเลวร้าย
เปลี่ยนสายเลือดให้กลายเป็นสายน้ำ
น้ำใจสาดใสกันในวันสงกรานต์

ดังตฤณ
เมษายน ๕๓ เดือนแห่งความร้อนแรงไปทั่วโลก

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

โลกร้อนขึ้นแถมสังคมก็ร้อนตาม พานทำให้ใจเราระอุไปด้วย
ถ้าอยากได้วิธีเจริญเมตตาให้จิตใจร่มเย็น
ติดตามได้จากพระธรรมเทศนาโดย “หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช”
ใน “ธรรมะจากพระผู้รู้” ค่ะ -/-

คอลัมน์ “เรื่องสั้นอิงธรรมะ” ฉบับนี้
“คุณชลนิล” จะพาคุณผู้อ่านไปตามหาเนื้อคู่ 0_0!
ในเรื่องสั้น “กระจกมะละกอ”
ถ้าพร้อมแล้ว ไปกันเลยค่ะ!

ใครที่ยังกังขาว่าจะวางใจอย่างไรดี กับเหตุการณ์บ้านเมืองในตอนนี้
พบคำตอบได้ใน “ธนาคารความสุข”
ตอน “สี่เสือ เรื่องถูกผิด และความทุกข์”
แถม “คุณ aston27” จะมาเฉลยด้วยว่าตัวเองอยู่ฝ่ายไหนค่ะ ^^

“คุณวิลาสินี” มีนิทานสนุกๆ มาเล่าสู่กันฟัง (อ่าน) อีกเช่นเคย
ในคอลัมน์ **“ยารักษาใจ”**

ฉบับนี้ เป็นเรื่องน่ารักๆ ของคนสวยเลือกได้
ทั้งๆ กับการเลือกคู่ของตัวเอง +_+!
จนต้องขอแรงพ่อมาช่วยเลือก
คุณว่าที่พ่อตาจะมีวิธีเลือกลูกเขยอย่างไร?
ติดตามได้ในนิทาน **“ฝ่ายเลือก”** ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- ข่าวดีสำหรับผู้ที่รอคอยซีดีแผ่นใหม่ของหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช ค่ะ
ตามที่สวนสันติธรรมได้ประกาศงดการเผยแพร่ซีดีธรรมะของหลวงพ่อไประยะหนึ่ง
เนื่องจากต้องการลดความขัดแย้งลงนั้น
ขณะนี้ สถานการณ์มีความกระจ่างชัด และคลี่คลายไปในทางที่ดีแล้ว
ทางสวนสันติธรรมจึงได้ปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินงานใหม่
โดยอนุญาตให้ผลิตซีดีแผ่นใหม่
และให้มีการเผยแพร่ธรรมของหลวงพ่อทางเว็บวัดได้ดังเดิมแล้วนะคะ
อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากประกาศสวนสันติธรรมค่ะ (-/-)
<http://wimutti.net/pramote/>
- ขอเชิญร่วมสืบสานเสียงธรรม กับผ้าป่าสร้างห้องบันทึกเสียง
“โครงการเสียงอ่านพุทธธรรม” ที่วัดหนองโบสถ์ จ.ระยอง
เพื่องานเผยแผ่ธรรมโดยพระอาจารย์กฤษ นิยมโล
ผู้สนใจ อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ
<http://bit.ly/bHG9ic>
- หลังจากทีหนังสือ **“ข้างในนั้น”** ได้รับความสนใจและร่วมจัดพิมพ์มาเป็นเวลาปีกว่าๆ
ตอนนี้ทาง **อ.ขุปเค (ศุภฤกษ์ สกุลชัยพรเลิศ)** และทีมงาน
ได้จัดทำหนังสือเล่มใหม่ล่าสุด **“ข้างในนั้น 2 : แค่ปรับมุมมองก็เปลี่ยนชีวิต”**
ใครที่สนใจร่วมจัดพิมพ์ ติดตามได้จากกระทู้ตามลิงค์ด้านล่างเลยคะ ^^
http://larndham.org/index.php?/topic/38951-☀-☀-ขอเชิญร่วมจัดพิมพ์หนังสือ-34/page_p_704928

พบกันใหม่พฤษภาคม
ที่ www.dlitemag.com นะคะ
สวัสดีค่ะ (^_^)



ธรรมะจากพระผู้รู้

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

ถาม - รู้สึกว่าสังคมเดี๋ยวนี้ร้อนเหลือเกิน ทำให้ใจพลอยหงุดหงิด โมโหง่ายไปด้วย อยากให้หลวงพ่อบรรณาวีธีเจริญเมตตาเพื่อให้ใจร่มเย็นมากขึ้นหน่อยค่ะ

ทุกวันนี้เบียดเบียนกันมากนะ ทำร้ายกันมาก โกรธเกลียดกันมาก ทุกวงการในที่ทำงานก็แย่งกันไข่ม้อย แย่งเงินเดือน แย่งตำแหน่ง แย่งอะไรต่ออะไรไปทุกหนทุกแห่งก็มีแต่การแย่งชิงกันหมด ไม่เลือกเลย

ในวงรัฐบาล วงข้าราชการ นักธุรกิจก็แย่ง กระทั่งวงการพระก็แย่งนะ แย่งกันเป็นเจ้าของ นี่ไม่ได้ว่านะ เจ้าคุณดี ๆ ท่านเยอะนะ ไอ้ที่อยากแย่งก็มีหรอก คือทุกหนทุกแห่ง มันจะเอาเข้าตัวหมด

ทีนี้ถ้าเราหัดเจริญเมตตา มองคนอื่นด้วยสายตาที่เป็นมิตรนะ รู้จักให้ได้บ้าง ชีวิตเราจะร่มเย็นเป็นสุขขึ้น

มีศีลไว้ละ เจริญเมตตาไป จิตใจสงบสุข

การเจริญเมตตานั่นแหละ เป็นวิธีทำสมาธิชนิดหนึ่ง เป็นสมาธิขั้นดีชะด้วย เป็นสมาธิที่ละเอียดประณีต

ถ้าเจริญเมตตาเป็น ทำไปได้ถึงอรุณพรหมแน่ะ ทำได้ถึงอรุณพรมานตายแล้วไปเป็นพระพรหมได้

คนไหนบอกว่าทำสมาธิไม่เป็น นั่งสมาธิแล้วจิตไม่รวม ลองมาหัดเจริญเมตตา

คนเดี๋ยวนี้ใจร้อน ขี้โมโห

ถ้าหัดเจริญเมตตาได้ ใจร่มเย็นนะ ใจมีสมาธิ ค่อยลองดูนะ

วิธีฝึกขั้นแรกเลย เมตตาตัวเองก่อน อย่าเบียดเบียนตัวเองนะ เบียดเบียนตัวเองด้วยการผิติดสอยห้อยไปกินเหล้านี้เบียดเบียนตัวเองนะ

ทุกครั้งทีกินเหล้าเข้าไปนี่ เซลสมองจะต้องตายไปส่วนหนึ่ง

ถูกแอลกอฮอล์ทำลาย ทำลายแล้วทำลายเลย

ไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว มันจะเสื่อมลงไปเรื่อย ๆ

สงสารตัวเองอย่าไปกินเหล้า

สงสารตัวเองอย่าไปเป็นชู้กับเค้า อย่าไปมีกิ๊ก

สงสารตัวเองอย่าตลบตะแลง ปลิ้นปล้อน หลอกลวง

สงสารตัวเองอย่าไปรังแกคนอื่น

รักตัวเองได้ก็รักคนอื่นบ้าง คนอื่นเค้าก็รักชีวิตของเค้า สัตว์อื่นเค้าก็รักชีวิตของเค้า

ค่อย ๆ ทำความรู้สึกแบบนี้ขึ้นมาละ

แม่เมตตาให้ตัวเอง แล้วก็ค่อยๆแผ่ไปถึงคนอื่น สัตว์อื่น
ต่อมาเราก็เมตตาคนใกล้ๆตัวนะ ในบ้านเรา สามเณรกลับบ้านดึก
เราโกรธแล้วกลับบ้านดึก ก่อนจะโกรธจะต้องสืบสวนก่อนว่าทำไมกลับบ้านดึก
บางทีก็จำเป็นต้องกลับบ้านดึก นี่ค่อยมองแง่ดีบ้าง
หรือบางทีคนอยู่ด้วยกันทำผิด เป็นไปได้มัย เป็นไปได้อย่างยิ่งเลย
เพราะคนทุกคนมีโอกาสมิติดั้งนั้นแหละ
พลาดพลั้งทำผิดไป มองด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจเค้าบ้าง ไม่ใช่อาฆาตแค้น
แต่บางเรื่องก็เห็นใจผู้หญิงนะ คดีบางเรื่องกะสามีนี่ไม่มีอายุความ
หลายสิบปีนึกขึ้นได้ ก็ยังว่าได้อีก บางทีก็ไปแล้วให้ลูกหลานฟัง
แค้นขึ้นมาตายแล้วก็ยังไปว่าอีกนะ นี่ะตอนหนุ่มๆเจ้าชู้ ใจความดีที่เหลือไม่มีเลย
นี่มองคนอื่นนะ ทุกคนมีโอกาสมิติดพลาดได้ทั้งนั้น
เราเองก็มีโอกาสมิติดพลาด
เราผิดพลาดเราอยากให้คนอื่นให้อภัย เราก็ต้องรู้จักให้อภัยคนอื่น
นี่ถ้าใจเราเคล้าเคลียอยู่อย่างนี้นะ
มองคนอื่น มองสัตว์อื่นด้วยความรู้สึกเป็นมิตร ด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ
คนโบราณฉลาดนะ “บอกให้อาใจเขา มาใส่ใจเรา”
เอาใจเขา มาใส่ใจเรา หมายถึงว่า ตัดสินเขา ด้วยสายตาของเขาบ้าง
ไม่ใช่ตัดสินเค้าด้วยสายตาของเราคนเดียว
ทำไมเค้าต้องเป็นอย่างนี้
ทำไมเค้าต้องทำอย่างนี้ บางทีเค้าก็มีเหตุผลของเค้า
เราเข้าใจแล้วนะ ความเคียดแค้นอะไรนี่ก็จะหายไป
นี่พอเราเจริญเมตตามากๆ ใจเราจะมีความสุข มีความสงบ
นี่เป็นกรรมฐานที่ดีนะ การเจริญเมตตาภาวนา เพราะว่าโลกทุกวันนี้ร้อนเต็มที่แล้ว
ไปไหนก็ยุ่งไปหมดทุกหนทุกแห่ง นั่งรถไปเจอเสือเหลืองเสือแดงยุ่งไปหมด
เปิดวิทยุ เปิดโทรทัศน์ เปิดหนังสือพิมพ์ ก็มีแต่เรื่องทะเลาะกัน
ฉะนั้นเราเจริญเมตตา พอจิตใจสงบ ที่นี้ภาวนาง่ายแล้ว เจริญเมตตาไปกว้างๆ
เจริญเมตตาทั้งสองอันนะ
อันหนึ่งเรียกว่า “เมตตาพรหมวิหาร”
อันหนึ่งเรียกว่า “เมตตาอัปมัณฺญา”
สองอย่างนี้ไม่เหมือนกัน
“เมตตาพรหมวิหาร” เป็นเมตตาแบบเจาะจง
เช่น เราเห็นลุงคนหนึ่งแก่แล้ว เรามองด้วยสายตาเป็นมิตร นี้อย่างนี้

หรือมีกรุณา สมมติเพื่อนเราไม่สบาย อยากให้เค้าหาย
เบื้องต้นนะ เมตตา กรุณา มุทิตา คนใกล้ๆตัว คนที่เรารักก่อน
คนที่เกลียดนี่ อยู่ๆไปให้เมตตา เมตตายากนะ
ที่แรกสิ่งที่เรารักที่สุดคือตัวเอง เมตตาตัวเองก่อน
อย่าเบียดเบียนตัวเองด้วยความชั่วทั้งหลาย
ต่อมาเมตตาคนรอบๆตัว ต่อไปก็ขยายวงออกไปเมตตาคนอื่นที่เป็นกลางๆ
สุดท้ายเมตตากับศัตรูก็ได้นะ ศัตรูก็น่าสงสาร
ศัตรูตำราเราแล้วเราเฉยๆ ศัตรูกลุ้มใจน่าสงสาร เมื่อนะตาเค้า
วางแผนเอาอิไปปา เหนื่อยนะไม่ใช่ไม่เหนื่อย เหมือนก่อนเพื่อนเลย
เหมือนก่อนนายอีก นี่น่าสงสารนะ ถ้ามองอย่างนี้นะ
มองด้วยสายตาที่เป็นมิตร มองด้วยสายตาที่เข้าใจ เห็นอกเห็นใจ
ความโกรธความเกลียดในใจเรามันจะหายไป
คราวนี้เรามองโลกทั้งโลกเลย ไม่ต้องมีประมาณ
ไม่ต้องมีขอบเขต ไม่ต้องมองเป็นคนๆแล้ว
ตรงที่มองเป็นคนๆนี่ยังเป็นพรหมวิหาร พรหมวิหารสี่
เมตตาคนนี้ กรุณาคนนี้ มุทิตาคนนี้ อุเบกขาคนนี้
มุทิตาก็คือ ดีใจกับเค้าด้วยเวลาเค้าได้ดี
ไม่ใช่ไฟไหม้บ้านเค้าก็ดีใจกับเค้าด้วย อันนั้นไม่ใช่มุทิตาแล้ว
ถ้าเป็น “อัมปมัญญา” จะไม่มีขอบมีเขต
ไม่เลือกคน ไม่เลือกเป้าหมายนะ ใจจะกว้างขวาง
หัดที่แรกก็หัดเป็นทศกก่อน เช่น
ทำความรู้สึกไป ขอความเป็นมิตรไมตรีให้มีแก่สัตว์ทางนี้
ทางช้างหนานี้ ช้างหลัง ช้างซ้าย ช้างขวา ช้างบน ช้างล่าง
ฝึกไปเรื่อย ต่อไปใจเราจะคล้ายๆพระอาทิตย์ พระจันทร์
อยู่ตรงกลางนะ แผ่รัศมีไปรอบทิศทางได้
นี่เป็นเรื่องของสมาธิทั้งนั้นเลย

สวนสันติธรรม

๒๐ มีนาคม ๒๕๕๓

ถาม – ทำอย่างไรจะเห็นได้ว่ากายและใจนี้มีทุกข์บีบคั้นอยู่ตลอดเวลาได้คะ

ในโลกนะ เขามีอะไรหลวงพ่อก็มี

ความสุขในโลกเป็นยังงี้ รู้จักอย่างดีเลย

แต่รู้ไว้นะ มันหาสาระแก่นสารไม่ได้

ความทุกข์นั้นมันตามบีบคั้นชีวิตเราอยู่ตลอดเวลา

ใจเราเต็มไปด้วยความอยาก อยากโน้น อยากนี้ อยากโน้น อยากนี้

ทุกครั้งที่เกิดความอยากขึ้นในใจนี้ จิตใจถูกบีบคั้นตลอดเวลา

ร่างกายก็ถูกความทุกข์บีบคั้นอยู่ตลอดเวลา

เดี๋ยวหนาว เดี๋ยวร้อน เดี๋ยวหิว เดี๋ยวกระหาย

เดี๋ยวปวดอึ ปวดฉี่ เดี๋ยวหุน เดี๋ยวนี้ ตลอดเวลา

เดี๋ยวก็คันไข้ไหม คัน มีใครหนึ่งมาถึงปานนี้ยังไม่คันเลยมีไหม มีไหม

บางคนอาจจะบอกว่าหนูยังไม่คันเลย

ความจริงหนูเขาไปหลายรอบ แต่หนูไม่รู้สึกระ หนูไม่รู้สึกร

เพราะฉะนั้นชีวิตนั้นมันเต็มไปด้วยความทุกข์ ความบีบคั้นมากมายเลยนะ

ร่างกายนี้ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ จิตใจก็เต็มไปด้วยความทุกข์

แต่คนโง่ คนเขลา คนไม่มีสติ ไม่มีปัญญา นั้นมองไม่เห็น

ก็เห็นว่าชีวิตนี้เต็มไปด้วยความสุข

ถ้ามีสติมีปัญญารู้ขึ้นมาละ มีสติคอยรู้สึกอยู่ที่กาย

ก็เห็นเลยกายนั้นมันทุกข์ตลอดเวลาเลย

มีสติระลึกจิตไปเรื่อย ตามรู้ไป

ก็จะเห็นนะ จิตมันมีแต่ความทุกข์บีบคั้น

กิเลสตัณหาเนี่ยมันอยู่แทบตลอดเวลา หาความสุขไม่ได้หรอก

เพราะฉะนั้นในโลกนะ โลกมันจะดี

โลกมันจะวิเศษแค่ไหนไม่สำคัญไข้ไหม

แต่กายนี้ใจนี้เนี่ยมันไม่มีความสุขซะแล้ว

ไปอยู่ในโลกที่วิเศษแค่ไหน มันก็ไม่สุขหรอก

สวนสันติธรรม

๔ ตุลาคม ๒๕๕๒



ไดอารี่หมอดู

ไดอารี่หมอดูประจำฉบับที่ ๙๑

โดย หมอผีร์

หมอผีร์

เมษายน ๒๕๕๓

สวัสดีทุกคนที่อ่านไดอารี่หมอดู เป็นยังไงบ้างคะ ช่วงนี้อากาศร้อน เมืองไทยร้อนมาก ๆ ไม่เคยรู้สึกว่าอากาศร้อน จัด ๆ อย่างนี้มาหลายปีเลยเหมือนกัน อบอ้าวจนกระตุ้นความหงุดหงิด เอาทนง่าย ๆ บางวันมันร้อนจนพัดลมพัดยังไม่เจอกับความเย็นเลย รู้สึกสภาพจิตใจ บางทีเหมือนจะเป็นบ้าเลย ยิ่งกับคนที่มีความพื้นฐานนิสัยใจร้อน หงุดหงิดง่ายอากาศร้อน ๆ แบบนี้ต้องระมัดระวังการก่อกรรมเรื่องคำพูดกันหน่อยนะคะ วันนี้เอาข่าวบุญเล็กน้อยมาฝากคะ คืออาทิตย์ก่อน ขับรถผ่านไปตรงแยกตลาดบางกะปิ เห็นชายพิการในลักษณะขาพิการ เป็นเหมือนขาพิการแต่กำเนิด ไม่เหมือนเป็นการถูกตัดแขนขา เขาใช้ ล้อเลื่อน วันหนึ่ง ๆ ต้องเลื่อนตัวเองไปมา วันนั้นเห็นเขาเหมือนพยายามข้ามถนน ทุกคนในรถมองกันหมด แล้วแอบลั่นว่า เขาจะข้ามถนนอย่างไรเนี่ย ลุ้นกันในเรื่องตัวสัน ทุกคนเห็นเกิดความสงสารกันมาก มองดูสลดใจ นึกถึงวิบากของโลกเราช่างเหลื่อมล้ำกัน เพราะบุญกรรมที่ทำมาจริง ๆ พอ อีกวันหนึ่งผ่านมา มีโอกาสเจอเขาอีกครั้ง ก็ไม่รอช้า รีบคว้าเบงก์ร้อยในกระเป๋าให้หนึ่งใบ เชื้อใหม่คะว่า คนไทยยังมีคนใจบุญอีกมาก ดิฉันมองนอกกระจกมองดูข้างหลังมีแต่คนยื่นมือ เอาเงินให้เขา เรียงกันเป็นแถว เห็นเบงก์ร้อยของคนข้างหลังปลื้มใจอย่างยิ่งว่าตัวเองทำอีกคะ ขนาดเขียนอยู่ยังรู้สึกมีความสุขเกิดขึ้นเลยคะ นึกภาพลึกลับ มือยื่นเงินกันเรียงรายเป็นแถว ๆ พร้อมกัน ไม่ค่อยได้เห็นภาพแบบนี้กันเท่าไร เห็นแล้วปลื้มไปหลายวันเลยคะ อาทิตย์นี้มีเรื่องปลื้มหลายเรื่องเหมือนกันคะ ยกตัวอย่าง ลูกค้าคนหนึ่ง เธอเคยมาดูดวงไปเมื่อประมาณสามปีที่แล้ว จำได้ว่าเมื่อสามปีที่แล้วลักษณะ หน้าตาสวยเซ็กซี่มาก ๆ เธอเป็นคนสวยซึ่งมีลักษณะที่มีแรงดึงดูดทางเพศค่อนข้างสูงในตอนนั้น และส่วนใหญ่ ความสวยที่มีลักษณะเซ็กซี่ มักดึงดูดผู้ชายเจ้าชู้ทั้งนั้น และ ตอนนั้นจำได้ว่า เธอมาดูดวงชีวิตเธอมีปัญหาแต่เรื่องความรักเรื่องเดียว เพราะความสวยที่เธอได้มานั้น เป็นผลโวลักษณะบุญเก่าทั้งนั้น ว่าทำทานมาดีทำให้ไม่ตกอับเรื่องการเงิน และ การเงิน ที่โวลมานั้น ทำให้เห็นแต่ว่ามีเรื่องเดียวที่ทำให้เธอร้อนใจคือ เรื่องความรักแน่นอน ซึ่งมันก็เป็นแบบนั้น จริง ๆ เธอกำลังทุกข์ เรื่องความรัก เพราะผู้ชายที่เธอคบอยู่มันเป็นสามีชาวบ้าน ตอนนั้นดวงเธอก็โวลมาว่าความรักมรณะ ซึ่งไม่ใช่ความรักที่เป็นบุญได้แน่นอน เพราะสามีชาวบ้านแฟนชาวบ้านไม่ต้องนับว่าเป็นข้อเลือกของชีวิต ใส่เกียร์ถอยอย่างเดียว ไม่ต้องพิจารณาหรือมีคำถามใด ๆ ทั้งนั้น ไม่ใช่แน่นอน คำแนะนำตอนนั้นคือให้ถอยออกมา และ เริ่มให้เธอทำความดี ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือ กรรณพยากรณ์ รู้จักรักหรือ เล่มอื่น ๆ แนะนำให้ทำบุญ กตัญญูกับพ่อแม่ และ นอกจากนั้น ก็ให้ฟังซีดีหลวงพ่อบราโมทย์เพิ่ม เธอกลับมาวันนี้หน้าตาเปลี่ยนไปจากเดิม ในลักษณะ ของความเซ็กซี่ไม่หลงเหลืออยู่เลย กลายเป็น คนสวยเรียบร้อย

อ่อนหวาน ดูดีสง่าราศีมากเลยคะ ไม่น่าเชื่อว่าจะเปลี่ยนไปถึงขนาดนี้ เธอบอกว่าชีวิตเธอเปลี่ยนไปมาก ๆ หลังจากวันนั้นเธอก็อ่านหนังสือตามคำแนะนำ และติดตามอ่านหนังสือของพี่ดังตฤณเกือบทุกเล่ม ใหัวพระสวตมนต์เป็นประจำแล้วยังฟัง ซีดีหลวงพ่อบราโมทย์เพื่อปฏิบัติธรรมต่อ และ เธอเล่าให้ฟังอีกว่าหลังจากเริ่มทำแบบนี้ก็เริ่มทำให้เธอหุตาสว่างกับผู้ชายคนนั้น รู้สึกได้ว่าโดนโกหกมาตลอด จิตใจแยกออกได้ชัดเจนว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิด ไม่หลงเชื่อคนโกหก เธอเล่าให้ฟังตอนนั้นจิตใจเธอเปลี่ยนไปได้ขนาดนั้น ศีลห้า เมื่อตั้งใจรักษาได้แล้ว รวมทั้งยังมีความดีอีกรอบด้านที่เธอทำไปย่อมส่งผลให้เธอหลุดออกจากบ่อโคลนตมได้ไม่ยาก ความดีทั้งหลายที่เธอได้ทำไป ทำให้ตาสว่างเห็นกงจักรเป็นกงจักร เห็นดอกบัวเป็นดอกบัว ไม่เกิดความเห็นถูกเป็นผิด และหลังจากนั้น เธอก็เล่าให้ฟังอีกว่า มีจุดหักเหทำให้เกิดเรื่องราว และ เห็นธาตุแท้ของผู้ชายคนนี้ ทำให้เธอเลิกออกมาได้ โดยไม่มีความติดใจอะไรหลงเหลือกับผู้ชายคนนั้นอีกเลย และ พอเลิกออกมา ได้เธอก็เริ่มต้นชีวิตใหม่ตั้งใจรักษาศีลห้า ทำความดีอย่างต่อเนื่อง ไม่ลดละ เป็นผลให้เธอเจอความรักใหม่ แต่งงานแล้วในตอนนั้นเธอมีลูกคนหนึ่ง อนุโมทนากับสิ่งที่เธอได้มาก ๆ เลยคะ ตอนที่เธอเล่าเรื่องให้ฟังจิตใจเธอเปลี่ยนมา เช่น ทุกวันนี้ จิตใจมีความเข้มแข็งจากตัวเอง โดยไม่ต้องรอให้คนอื่นมารักเธอ ก่อน ไม่ค่อยเห็นความเหงา ความเศร้า ความหวาเหวในใจเท่าไร ทุกวันนี้เธอบอกว่ายังติดตาม อ่านหนังสือ ไดอารี่หมอดูอยู่ และ งานเขียนของพี่ดังตฤณ ฟังซีดีธรรมะหลวงพ่อบราโมทย์อยู่ตลอด ลูกเกิดมาสอนให้ทำบุญตั้งแต่เด็ก ๆ เลย เห็นไหมคะ ว่าชีวิตคนเราสามารถ ชะนกรรมได้โดยเริ่มจาก ด้วยการรักษาศีลห้าให้แข็งแรงก่อน ได้ทีละข้อก็ยังดีคะ เธอเป็นแบบอย่างที่ดีจริง ๆ นะคะ ธรรมชาติของกรรมดีกรรมชั่วสามารถไขว่ออกมาให้เห็นกันที่ใบหน้าปัจจุบันคะ ขณะที่กรรมเรื่องความรัก เวลาเลือกเครื่องประดับหรือเสื้อผ้าก็มักจะเลือกของที่ทำให้ตัวเราเชิ่กซี่ เพื่อดึงดูดคนเจ้าชู้ พอชนะกรรมได้ กรรมจะตกแต่งจนใบหน้าบางเหลี่ยมบางมุมที่เชิ่กซี่จะหายไปหมด จะมีส่วนของเนื้อหนังบางอย่าง ยุบหรือเต่งตึงขึ้นโดยอัตโนมัติ ปรับให้หายจากความเชิ่กซี่กลายเป็นความหวาน เรียบร้อย จิตใจที่สวຍงามขึ้น ก็จะช่วยสิ่งของเสื้อผ้าหรือทรงผมที่ทำให้ดูสวຍแบบสง่า สวຍแบบเรียบร้อยได้เองโดยอัตโนมัติ ธรรมชาติของบุญกรรมมีผลที่ทำให้เราได้สิ่งของแต่ละชั้น เหมาะตามแรงของบุญและกรรม ในตอนนั้นอย่างผู้หญิงบางคนไม่ค่อยสวຍเลย แต่การเลือกสิ่งของเครื่องประดับ ต่างทำให้เธอดูดีขึ้นมาก ๆ ส่วนบางคนสวຍแต่ก็เลือกข้าวของ เครื่องใช้ ไม่เหมาะกับตัวเองเลยเหมือนกัน เคยถามพี่ดังตฤณว่า ทำไมถึงเป็นแบบนี้ พี่เขาบอกว่าเป็นผลจากการริเริ่มทำบุญ โดยคิดเองจัดเอง เตรียมเอง ทำให้เวลาซื้อสิ่งของแต่ละชั้น เลือกเป็นของอย่างเช่น จะทำสังฆทานต้องคิดเองว่า ยาสิพินยี่หอไหนดีกว่ากัน แปบยี่หอไหนดีกว่ากัน หรือ อะไรที่วัดจำเป็นต้องใช้อีก นอกจากที่เคยทำซ้ำ ๆ เดิม ๆ เช่นกระดาด กรรไกร ปากกา ถังขยะ ถุงดำ คิดไปเรื่อย แบบไม่ซ้ำเก่าจะทำให้ เป็นคนมีไอเดีย และ เลือกของได้เหมาะสมกับตัวเอง กรรมชนะได้ที่การกระทำจริง ๆ ค่ะ อย่าเพิ่งท้อแท้กันไปก่อนนะค่ะ บางคนต้องวิ่งแค่ห้าร้อย บางคนต้องวิ่งสิบกิโล บางคนต้องวิ่งข้ามหลายจังหวัด ยังใจอดทนทำความดีกันต่อเนื่อง ทำดียังไงมันก็ต้องได้ดีวันยังค่ำ ไม่มีสิ่งไหนเปลี่ยนออกจากความจริงข้อนี้ได้.

รายการวิทยุออนไลน์ "คุยแคะแคะกรรมกับหมอผีร์"

ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอผีร์พูดคุยและคุยแคะแคะกรรม

ในบรรยากาศสบาย ๆ ที่ <http://www.goodfamilychannel.com>

www.goodfamilychannel.com นะคะ

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอผีร์ในรายการ

ส่งคำถามมาได้ที่ diarymordo@hotmail.com diarymordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อดูดวงกับหมอผีร์ได้ที่

mor-pee@hotmail.com, mor-pee@hotmail.com

๐๘๗-๘๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๘๒๔

๓๗๘๘/๘๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑

ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร



ดั่งตถุณวิสัชนา ฉบับเปิดกรู

ถาม - เราจะปฏิบัติอย่างไรให้ได้ผล ลดละกิเลสลงได้ครับ?

ความจริงการปฏิบัติที่ได้ผล
ลดละกิเลสลงได้นั้นมีอยู่หลายระดับ
แค่เข้าใจธรรมะ อย่างถูกต้อง
เข้าใจเรื่องสังสารวัฏและนิพพานอย่างถูกต้อง
หรืออีกนัยหนึ่งโดยย่อคือเรื่องทุกข์และการดับทุกข์ได้ถูกต้อง
ก็นับว่า "กระแทก" กิเลสให้บอบลงได้หน่อยหนึ่งแล้ว

แต่ที่จะทำให้กิเลสบอบซ้ำ หรือถึงขั้นแห้วร้อน
กะเทาะให้ร้าว กระทั่งแตกหักได้
จะต้องเป็นผู้มีความตั้งมั่นจริง
ที่จะเปิดจิตเปิดใจเป็นทาน คมจิตให้อยู่ในกรอบของศีล
แล้วไต่ระดับขึ้นไปกระทำจิตให้อยู่ในสภาพสงบสงัดจากกิเลส ยิ่งยืนนานยิ่งดี
แล้วจึงใช้ความสงบจากกิเลสนั้น แยกดูให้ออก
นับเริ่มจากเห็นสภาพความเป็นจิตเอง

คำว่า "สภาพ" ความเป็นจิตเองนั้น
หมายเอาลักษณะต่างๆของจิตที่ปรากฏอยู่เป็นหนึ่งเดียวรวมดวงนั้น
เช่น นิ่ง มั่นคง สว่าง เป็นกุศล และเป็นธรรมชาติรู้
เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะความเป็นกาย เช่น แข็งแรง แข็ง เป็นรูปสัณฐานต่างๆ
เช่น กะโหลก ลำตัว แขน ขา ตลอดจนกระทั่งดูลักษณะของรูปชนิดต่างๆ
เช่น ภาพ เสียง กลิ่น รส และสัมผัส

พอดูแยกได้ (แบบเห็นชัดเดี่ยวจากศักยภาพของจิต)
ว่ารูปกับนามเป็นคนละอัน อันนั้นจึงนับว่าเรียกวิปัสสนา
เพราะวิปัสสนานั้น ขึ้นต้นด้วยนามรูปปริจเฉทญาณ
ก็โดยนัยความหมายที่กล่าวมานี้เอง

เมื่อแยกออกกว่านี้เป็นผู้ดู ผู้นั่งอยู่ตรงกลาง จึงจะเห็นสิ่งที่ถูกดูต่างๆ
ไม่ว่าจะเป็นรูป เวทนา สัญญา หรือสังขาร เป็นสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป
ที่ตรงนั้นกิเลสจึงถูกกะเทาะออกอย่างจริงจัง เพราะอุปาทานอันเกิดจากการรวมรูปรวมนามขาดหายไป
ชั่วขณะ
สำคัญคือคนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจวิธีทำสมาธิให้จิตนิ่ง ไม่เข้าใจวิธีการใช้จิตนิ่ง
ตั้งโลกทัศน์ภายในไม่เป็น
บางคนจับแค่ส่วนของอิริยาบถบรรพ หรืออายตนะบรรพ
ก็นึกว่าเป็นวิปัสสนา กำลังทำวิปัสสนา
และรอให้เกิดการแยกgrupแยกนามขึ้นเอง

อย่างนี้สิ่งที่เห็นก็แค่รูป จะไม่มีวันเห็นนาม อย่างไรก็ดีจะสามารถกำหนดแยกgrupแยกนามได้

นี่แหละครับ จะไปให้ถึงที่สุด ต้องทำความเข้าใจอย่างจะแจ้งแทงตลอด
ว่าตำราท่านกล่าว ไว้อย่างไร

และต้องมีผู้ที่สามารถให้คำปรึกษาเมื่อเราติดขัด
เมื่อได้รับคำปรึกษาแล้วเห็นผลจริงสามารถปฏิบัติต่อได้

ต้องช่วยกันสืบทอดพระศาสนาด้วยการปฏิบัติจริงอย่างนี้
เพราะแค่อ่าน หรือฟัง โดยขาดการปฏิบัติที่ถูกต้อง
เรียกได้ว่าเป็นการรักษาอักษร ไม่ใช่รักษาธรรม



ยารักษาใจ

โดย วิลาสินี

ฝ่ายเลือก



ภาพจาก: <http://khmer-chitchat.blogspot.com>

นิทานเรื่องนี้เกิดขึ้นในเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งในดินแดนอันไกลโพ้น
ลูกสาวท่านเจ้าเมืองคนหนึ่งชื่อไอรดา ด้วยการเลี้ยงดูอย่างดีจากผู้เป็นบิดา
ไอรดาเติบโตเป็นดรุณีแรกแย้มและสวยวันสวยคืน จนกระทั่งถึงวัยที่จะมีคู่
ชายทั่วทั้งเมืองต่างก็หมายปองจะมาสู่ขอไอรดาไปเป็นภรรยา
บ้างก็เอาเครื่องประดับ บ้างก็มีของใช้ไม่สอย และบ้างก็สรรหาอาหารการกินมาให้
ไอรดาไม่สบายใจที่มีหนุ่มๆมารุมล้อมมากมาย จึงไปปรึกษากับบิดา
ว่าจะเลือกคนไหนดี คำแนะนำที่ได้จากผู้เป็นพ่อคือ
ให้เลือกคนที่เสียสละ เป็นสุภาพบุรุษ ซื่อสัตย์ และมีเมตตา

ไอรดาคัดเลือกคนที่มีคุณสมบัติเข้าข่ายตามคำแนะนำของพ่อ(และความพอใจของตน)
ได้มาทั้งสิ้นสามคน แต่ละคนก็คัดที่เสียสละ เป็นสุภาพบุรุษ ซื่อสัตย์
และมีเมตตาในสายตาเธอทั้งหมดแล้ว แต่ก็ยังจนด้วยเกล้า
ไม่รู้ว่าจะคนไหนจะใช่ที่สุด จึงไปขอร้องบิดาอีกครั้ง
“เอาให้ชัดที่สุดนะจะพ่อ”
ผู้เป็นพ่อแอบพอใจที่ลูกสาวไม่ผลิผลามเลือกคนใดคนหนึ่ง
นึ่งนี้วิธีที่จะเลือกลูกเขยที่ตนพอใจและลูกสาวคนสวย“เลือกได้” อย่างถูกต้องที่สุด
สุดท้ายผู้เป็นพ่อกระซิบออกมาว่า “อยากให้เขารักเจ้าจนวันตายไหม...”

ฟังประโยคนี้นี้แล้วนึกถึงเรื่องเล่าในสมัยพุทธกาลขึ้นมาบทหนึ่ง
(เล่าเป็นน่าย่อยให้ผู้อ่านลองนึกวิธีดูใจลูกเขยของพ่อตาคนนี้ไปพลางๆก่อน)
ว่าด้วยหญิงงามเมืองที่สวยหยาดเยิ้มจนทำให้สงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าไม่เป็นอันภาวนา

พระพุทธรองค์ได้ทราบข่าวแล้วยังทรงนิ่งเฉยอยู่ กระทั่งหญิงงามเมืองนางนี้ป่วยตาย บรรดาสงฆ์ทั้งหลายก็พากันเศร้าสรว้อยอาลัยหา พระพุทธรองค์เพียงรับสั่งขอให้เจ้าของสถานประกอบการของหญิงดังกล่าว อย่าเพิ่งนำร่างของเธอไปฝังทิ้งไว้หลายวันจึงค่อยตรัสเรียกบรรดาสาวกของพระองค์มาถามไถ่ ว่าใครต้องการร่างที่กำลังเน่าเหม็นของนางคนนีบ้าง นั้นเป็นยุคนุกเบิกของอสุภกรรมฐาน สงฆ์สาวกทั้งหลาย ได้พิจารณาร่างอันเน่าเหม็นของหญิงงามแล้วก็พากันเบือนหน้าคล้ายกำหนด ไม่มีความยินดีในร่างกายอันงดงามภายนอกของอิสตรีอีกต่อไป...

อ่านมาถึงตรงนี้หลายคนคงพอคาดเดาได้ว่าผู้เป็นพ่อเสนอแนะวิธีการเลือกลูกเขยอย่างไร จะให้ตอบคำถามชิงรางวัลก็ใช่ที่ เอาเป็นว่าจำใจเฉลยด้วยเนื้อที่จำกัด

คุณพ่อตาได้จ้างนายหน้าคนหนึ่งไปเคาะประตูบ้านชายหนุ่มทั้งสามทีละคน เพื่อแจ้งข่าวการจากไปของไอรดา ที่เสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน พ่อตาขอแรงให้ไปช่วยจัดงานเผา คำตอบที่ได้รับจากชายคนแรก ก็เป็นปัจจุบันทันด่วนเช่นกันคือ “อย่ากระนั้นเลย ข้ากับนางยังไม่ได้แต่งงานกันเสียหน่อย จะเป็นธุระให้ได้อย่างไร”

ชายคนที่สองเลียงอย่างประนีประนอมคือไม่ว่าง

กระทั่งเดินมาถึงบ้านของชายหนุ่มคนสุดท้าย จึงได้เห็นปฏิกิริยาร้องไห้ฟูมฟายทันทีที่ได้ยินข่าว นายหน้านำเรื่องราวไปเล่าให้แก่พ่อตาไอรดา ว่าคนสุดท้ายเท่านั้นที่จริงใจและเต็มใจมาช่วยงาน ยอมทิ้งธุระหลายอย่างตามเขามาในเวลานั้นแล้ว

ระหว่างที่ชายหนุ่มคนสุดท้ายเก๋ๆ มองหาพิศพบในบ้านของหญิงสาว ไอรดาก็เผลอเข้าไปกอดเขาอย่างตื้นตันใจที่สุด เป็นอันว่าในท้ายที่สุดลูกสาวท่านเจ้าเมืองก็ได้เจ้าบ่าวที่เป็นคนดีที่สุดแล้ว

เรื่องราวจบลงอย่างสุขสมหวังในแง่มุมที่ทั้งคู่ได้เลือกและได้พบคนที่คู่ควร ทิ้งไว้แต่ตัวเลือกสุดท้ายที่มักถูกมองข้ามเสมอ

...น้อยคนนัก เลือกที่จะรักอิสรภาพของตัวเองนะคะ...



ธนาคารความสุข

สี่สี่ เรื่องถูกผิด และความทุกข์
โดย aston27



(ภาพประกอบจากฝีมือคุณ SevenDaffodils ครับ)

สงกรานต์ปีนี้ร้อนจังครับ

ร้อนเพราะอากาศยังไม่กระไรหรอกครับ เล่นน้ำสงกรานต์กันก็พอประทัง

ถ้ายังไม่พอก็อาบน้ำ ปะแป้งตรางู แคนนี่ก็ชุ่มซ่า

แต่ร้อนเพราะอุณหภูมิการเมืองเรื่องโทสะ ที่แผ่กระจายไปปกคลุมทั่วฟ้าไทยนี้สิแป้งตราพญานาค ก็ยากจะ
เอาอยู่

ช่วงนี้ใครจะออกจากบ้านก็ลำบากเรื่องสี่สี่หน่อยนะครับ

ผมไม่ได้เป็นหมอดู แต่ก็ขอฟันธงลงยันต์คอนเฟิร์มว่า

ควรหลีกเลี่ยงสี่สี่เหลืองและแดง เป็นดีที่สุด

ผมนั่งนึกเล่นๆว่า นี่ถ้ามีคนอุตริตั้งกลุ่มเสื้อสีโน่นสีนี้ไปเรื่อยๆ

อีกหน่อยเราคงต้องเป็นซีเป่ลื้อย เพราะนุ่งผ้าอะไรออกจากบ้านไม่ได้เลย

มองในแง่ดี อาเจ็กอาแปะตัวกู้อาเน้ย อาเหล่างง คงต้องนึกขบใจ

ที่เหล้าสีแดงไม่ออกเพลงฤทธิ์ช่วงตรุษจีน

ไม่งั้นคนไทยเชื้อสายจีนที่ชอบใส่เสื้อแดงวัน ชิวอิก คงปวดหมองน่าดู

มีคนหลังไมค์มาถามผมว่า เราควรทำตัวอย่างไรในภาวะแบบนี้

ตอบว่า...มีสติ รู้สึกตัว แล้วไม่ต้องไปโกรธใคร ทำใจให้สบายครับ

เราผ่านมรสุมสีเหลืองมาได้ สีแดงก็คงไม่กระไรนักหนา

เรามีหน้าที่อะไรก็ทำไปอย่างเดิม ให้นายกฯ ท่านจัดการของท่านไป

ถามว่าแล้วฝ่ายไหนถูก ฝ่ายไหนผิด...อันนี้ตอบยากนะ

เพราะเวลาพูดเรื่องความถูกต้อง บางทีถูกของเรา อาจจะไม่ถูกของเขา

ดูอย่างยิวกับปาเลสไตน์ก็ได้ครับ

ยิวฆ่าปาเลสไตน์ เขาก็บอกว่าเขามีเหตุผล มีความชอบธรรม

เพราะปาเลสไตน์ชอบทำตัวเป็นผู้ก่อการร้าย ทำคาร์บอมบ์ระเบิดพลีชีพ

ปาเลสไตน์ก็ฆ่ายิว แล้วบอกว่าสมควรแล้ว เพราะยิวฆ่าเขาก่อน

ยิวมารุกราน แย่งดินแดนเขา ช่มเหงเขา ฯลฯ

โทษกันไปโทษกันมา เอาคืนกันไป เอาคืนกันมา

แล้วที่สุดท้ายก็ฆ่ากันไปฆ่ากันมา เป็นงูกินหาง หาดันไม่ได้หาปลายไม่เจอ

ถามต่อว่า...แล้วจะจบยังไงคุณแอสตัน เมื่อไหร่จะสงบ

ตอบว่า...อย่าไปฝากความหวังไว้ที่คนอื่นเขา เราสงบของเราเองดีกว่าไหม

เรานั้นแหละฝึกตัวเองให้มีสติ รู้จักตัวเอง เลิกโทษคนอื่น

เกลียดใครขึ้นมาก็ย้อนมาดูใจตัวเองที่ปรุงความเกลียด

เกลียดคนอื่นแล้วสุขหรือทุกข์ ก็ดูของตัวเองไปนะครับ

บ้านนี้เมืองนี้ก็คงจะมีปัญหากันไปอีกนาน ตราบที่ต่างคนต่างคิดว่าตัวเองถูก

คนอื่นเสียอะไรก็แล้วแต่ อาจจะสร้างปัญหาให้เราได้ แต่ทุกข์นี้เราสร้างเองนะเช่น เขาปิดถนน ปิดสนามบิน
กินอาหารดีดนตรีเพราะ เราเดินทางไม่ได้ นี่เป็นปัญหา

แต่ถ้าเข้าใจได้ว่ามันเป็นกรรมของเรา ช่างมันวะ มันก็ไม่ทุกข์หรอก

ถามสุดท้ายว่า...แล้วคุณแอสตันอยู่ฝ่ายไหน

ตอบแบบจริงๆ ไม่มีกั๊ก ไม่ฝิตศีลว่า...

ผมอยู่ฝ่าย...การตลาดครับ อี้ๆ อี้ๆ

สุขสันต์วันร้อนกายแต่สบายจิตครับ



สัพเพพระธรรม

มอบความรักความสุขใจให้แก่ตนเองก่อน แล้วจึงแบ่งปันให้ผู้อื่น (๒)
พัฒนาเดช

"ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม"

หากเราหมั่นเจริญสติคอยรู้ตัว เจริญปัญญาคอยรู้คิดพิจารณา
รวมถึงฝึกฝนคุณธรรมด้านอื่นๆ จนเป็นนิสัยฝังอยู่ในสันดาน
คุณธรรมเหล่านี้ย่อมช่วยให้เรามีความสบายใจทั้งในปัจจุบัน และวันต่อไปข้างหน้า

ตรงกันข้ามกับลาก ยศ สรรเสริญ ซึ่งเป็นทรัพย์สินภายนอก
ที่เราควบคุมเหตุปัจจัยได้เพียงบางส่วน
เมื่อใดที่หมดบุญเก่า (เช่นตาย) เมื่อใดที่บาปเก่าตามทันและให้ผล
เมื่อนั้นเราต้องพลัดพรากจากสิ่งเหล่านี้

(ผู้ที่มีสัมมาทิฐิคือเห็นว่าตายแล้วต้องเกิดอีก
ทราบเท่าที่ตัณหายังไม่สิ้นไปจากสันดาน
จะให้คุณค่ากับการพัฒนาจิตใจของตนเอง
มากกว่าการแสวงหาและรักษาทรัพย์สินสมบัติภายนอกที่ตายแล้วนำติดตัวไปไม่ได้)

ผู้มีสติปัญญาย่อมเข้าใจว่าความสบาย ลาก ยศ สรรเสริญ
เป็นเพียงผลพลอยได้จากการตั้งตนอยู่ในธรรม
เมื่อถึงคราวที่ต้องสูญเสียก็จะไม่รู้สึกเสียดายหรือหวงแหน

ตรงกันข้ามกับคนที่เมาความสบาย เมาลาก เมายศ เมาสรรเสริญ
เมื่อถึงคราวสูญเสียก็ไม่สามารถทำใจยอมรับได้ และพยายามรักษาไว้โดยไม่เลือกวิธีการ
ไม่สนใจว่าสิ่งที่ตนทำเป็นการเบียดเบียนผู้อื่นหรือไม่
คนเช่นนี้ถือว่าขาดสติปัญญา ประพฤติในสิ่งที่ตนโทษต่อตนเองด้วยความไม่รู้
แม้จะรักษาความ สบาย ลาก ยศ สรรเสริญไว้ได้ชั่วคราว
แต่ก็ต้องพบกับความเดือดร้อนในภายหลัง
และเมื่อถึงคราวที่อกุศลให้ผล
ความสบาย ลาก ยศ สรรเสริญ ก็ช่วยให้เขามีความสุขใจไม่ได้)

หากเรามีความอดทน เมื่อเผชิญกับวิกฤตต่างๆ
เราจะมีความหนักแน่นและรับมือกับมันได้ด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง

หากเรามีความเพียร ไม่ว่าทำอะไรก็จะไม่ท้อหรือเลิกกลางคัน
แต่จะทำจนกว่าจะสำเร็จลุล่วง

หากเรามีใจรู้จักเสียสละ เราจะไม่รู้สึกเสียดายหรือมีความทุกข์มากนัก
เมื่อถึงคราวต้องพลัดพรากจากสิ่งที่รัก

หากเรามีสติปัญญา ก็จะรู้จักปล่อยวาง
และสามารถหาทางออกที่เหมาะสมกับแต่ละปัญหาได้

ทั้งการเรียนและการทำงาน สิ่งสำคัญที่สุดจึงไม่ได้อยู่ที่ "ทำงานอะไร"
(เว้นแต่งานที่เป็นมิชชันนารี และอาชีพที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงแนะนำนะครับ - -)
แต่อยู่ที่ "ทำงานอย่างไร"

การที่เราไม่เข้างานสาย ไม่เลิกก่อนเวลา ส่งงานให้ทันตามกำหนด
เป็นการฝึกระเบียบวินัย

การทำงานโดยไม่เกี่ยงว่าเป็นงานที่ชอบหรือไม่ชอบ ลำบากหรือไม่ลำบาก
และมุ่งมั่นทำงาน ให้สำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย
เป็นการฝึกความอดทนและความเพียร

การรู้จักสละเวลาแรงกายแรงใจเพื่อช่วยผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน
การแบ่งปันเงินที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของเราเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น
เป็นการฝึกความเสียสละ

การรู้จักวางแผน รู้จักแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า
รู้จักพิจารณาโทษและประโยชน์จากสิ่งต่างๆ
เป็นการฝึกไหวพริบและสติปัญญา

หากมองเช่นนี้การทำงานก็คือ "การเอาชนะตัวเอง"
เป็นการปลูกฝังคุณธรรมให้เจริญยิ่งขึ้นไปวันละนิด
ซึ่งแน่นอนว่าต้องอาศัยความเพียรและความอดทนจะหวังผลที่ลัดสั้นไม่ได้

ร่างกายของเราสามารถแข็งแกร่งขึ้นได้ด้วยการออกกำลังกายฉับไฉน
จิตใจของเราก็เข้มแข็งขึ้นได้ด้วยการหมั่นฝึกฝนฉับไฉน
... ..

โลกทุกวันนี้หมุนไปเร็ว และเร็วขึ้นเรื่อยๆ
ผู้คนต่างแก่งแย่งแข่งขันชิงดีชิงเด่นเพื่อที่จะเหนือกว่าคนอื่น

หากวิ่งตามโลก เราจะไม่วันได้หยุดพัก
เราจะไม่วันพบความสบายใจอย่างแท้จริง

(บางคนเรียนจบดอกเตอร์ บางคนเป็นเจ้าของกิจการมีเงินมหาศาลแต่ก็ยังไม่มีความสุขอยู่ดี)

แล้วเราจะวิ่งตามโลกไปเพื่ออะไร... เพื่อใคร...
ทั้งที่ความสุขไม่ใช่สิ่งที่หายากขนาดนั้น

หากรู้สึกเหนื่อย... จะหยุดพักบ้างเป็นไร

หากวิ่งไม่ไหว... จะเดินเอาก็ได้

เวลาที่เราริ่งมาเหนื่อยๆ ขอแค่นั่งลงได้ร่มไม้ที่มีลมพัดเย็นๆ
มีน้ำเย็นๆ ให้ดื่ม แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

อาหารจะอร่อยก็ต่อเมื่อท้องหิว...

เราจะนอนหลับสนิทก็ต่อเมื่อเพลียและง่วงนอน...

หากรู้จักเอะใจสำนึกตน สุขในชีวิตก็ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ไกลตัวขนาดต้องดิ้นรนไขว่คว้า

เพียงเรารู้จักที่จะปล่อยวาง... หยุดพัก... หยุดวิ่งตามโลก...
แล้วเราจะรู้ว่าคุณสุขนี่ยู่ใกล้ตัวอย่างคาดไม่ถึง
เพียงหลับตาสุดลมหายใจลึกๆ แล้วหายใจออกยาวๆ
เท่านี้จิตใจของเราก็จะรู้สึกปลอดโปร่งแจ่มชื่นขึ้นมาทันที

การเติมความสุขเล็กๆ ให้กับชีวิตในแต่ละวัน
รู้จักให้รางวัลกับตัวเองตามสมควรแก่ฐานะก็สำคัญ

**หากเราไม่มีความสุขกายสบายใจเลย
ก็ยอมไม่มีกำลังใจจะทำความดีและรักษาความดีเอาไว้**
... ..

ใครที่อยากได้ในสิ่งซึ่งตนยังไม่มี ไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี
หรือหวาดกลัวที่จะสูญเสียสิ่งที่มีอยู่
มากเสียจนเกินพอดี
ไม่มีสติปัญญาคอยรู้ คอยพิจารณาแยกแยะ

นอกจากตัวเขาเองจะเต็มไปด้วยความทุกข์ร้อนใจแล้ว ย่อมก่อปัญหาให้คนรอบข้าง
ทำให้คนรอบข้างพลอยทุกข์ร้อนไม่สบายใจไปด้วย
เพราะจิตใจของเขาแห่งผากมีแต่ความกระสับกระส่ายเร้าร้อน

คนเช่นนี้แม้จะมอบความสุขความสบายแก่ผู้อื่นได้
ด้วยการแบ่งปันทรัพย์สินเงินทองหรือผลประโยชน์อื่นๆ
แต่เขาก็ไม่สามารถทำให้ผู้อื่น โดยเฉพาะคนใกล้ตัวมีความสุขสบายใจได้เลย
เมื่อเงินทองหรือฐานะตำแหน่งสูญเสียไป แม้แต่คนใกล้ชิดก็อาจจะไม่อยากเข้าใกล้

**ตรงกันข้ามกับบุคคลที่มีความสุข ความพอใจจากข้างใน
จิตใจของเขาชื่นบาน สงบร่มเย็น เต็มไปด้วยความเมตตา
สามารถเติมเต็มจิตใจของผู้อื่น ทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเกิดความสบายใจ**

ดังเช่นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
แม้ไม่มีทรัพย์สินหรือตำแหน่งจะมอบให้ แต่ผู้คนก็กราบไหว้นับถือ
พร้อมจะมอบเงินทองสิ่งของให้ด้วยความเต็มใจ
เพื่อให้ท่านได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

เราในฐานะฆราวาส แม้มิได้เป็นนักบวช (นักบวชแปลว่า "ผู้ฝึกตน")
ก็สามารถเจริญคุณธรรมต่างๆ ให้เพิ่มพูนขึ้นในจิตใจ
และมอบความรักและความสุขให้กับคนที่อยู่รอบๆ ตัวได้เช่นกัน

**ขอเพียงเรารู้จักที่จะ "รัก"
และทำให้ตัวเองมีความสุขความสบายจากภายในเสียก่อน**



นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมชาติ

กระจกมะละกอ

โดย ชลนิล

คุณอยากไปเที่ยวบ้านหนูมั๊ยคะ...?

บ้านหนูหาง่ายแต่ต้องเข้าไปในซอยลึกนิดๆ บริเวณรอบๆ บ้านก็มีแต่ที่ดินเปล่ากับหลุมร้างสูงท่วมหัว สังเกตง่ายคะ ว่าแล้วก็เข้าไปดูในบ้านหนูกันเถอะ

ภายในเนื้อที่สองร้อยกว่าตารางวาที่ป่าหนูปาลูกดันไม้ไว้เต็มไปหมด ตัวบ้านจึงไม่ค่อยใหญ่โตอะไร หลังบ้านมีแปลงผักสวนครัวกับแนวรั้วต้นกล้วยตานี แถมด้วยต้นมะละกอโบราณสูงใหญ่ท่วมหัวออกลูกพรว

ถ้าคุณคิดว่าหนูจะเล่าเรื่อง “บ้านเราแสนสุขใจ” ละก็...ผิดนัดคะ เพราะเรื่องที่คุณจะอ่านต่อไปนี้ มันแทบไม่เกี่ยวกับบ้านหรือผักสวนครัวหลังบ้านหนูเลย...

“อะไรนะลุง...ป่ากับแม่เอาแอปเปิ้ลของหนูไปไหว้เจ้าหมดเลยหรือ”

คะ...เรื่องมันเริ่มจากตอนสาย เมื่อหนูตื่นขึ้นมาแล้วไม่เจอแอปเปิ้ลสักลูก

“ครับ...” ลุงสมศักดิ์ลูกจ้างป่าหนูดบสนันฯ

“สิบกิโลเชียวนะลุง” หนูแทบตาเหลือก เพราะเงินที่มี หนูทุ่มซื้อแอปเปิ้ลจนหมดแล้ว

“ครับ” แกตอบสั้นๆ ตามเคย

“ไม่เหลือสักลูก”

“ครับ”

ฟังแล้วหนูอยากเปลี่ยนชื่อจากลุงสมศักดิ์เป็นลุงดับ (ไม่หลวม) เสียจริงๆ

วันนี้ครอบครัวหนูพากันไปไหว้บรรพบุรุษแต่เช้า กว่าจะกลับก็พรุ่งนี้ หนูต้องหาเรื่องแก้ตัวสารพัดเพื่อจะไม่ต้องตามไปด้วย

...หนูจะตามไปได้ยังไง ในเมื่อคืนนี้หนูมีเรื่องสำคัญต้องทำ...

แต่แผนการของหนูต้องล้มครืนหมด เพราะพ่อกับแม่เอาของสำคัญใน “พิธี” ของหนูไปเสียแล้ว

“คุณเอาแอปเปิ้ลไปทำอะไรครับ” ลุงสมศักดิ์ถามอย่างเห็นใจ

“ไปปอก...สลักทำการฝีมือ” หนูโกหกส่งๆ ไป

“สิบกิโลเชียวนะหรือครับ” ลุงสมศักดิ์กลับฉลาดขึ้นมาอีก

หนูเจียบ คิดหาหนทาง

“ผมเคยเห็นเขาสลักแต่แดงกว่า” พอหนูเจียบแกก็พยายามพูด
“นั่นมันเด็กๆ” หนูตอบสะบัดๆ “นี่เป็นการฝีมือชั้นสูง”
“เออจ้ะสิครับ” ลงสมศักดิ์เสนอทางเลือก...หนูเริ่มสนใจ

“ใช้มะละกอแทนก็ได้ หลังบ้านเรามีออกให้ครี๊ด”

“บ้าๆ ๗ ลงสมศักดิ์...ไปไกลๆ เลยนะ ไปไหนก็ไป...โธเอ๊ย มันใช้แทนกันได้ที่ไหน” หนูอาละวาด ลงสมศักดิ์
หายหน้าไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากพายุอาละวาดของหนูสงบลง สมอังก์ครุ่นคิดหาหนทาง...คุณคงคิดแปลกใจสิคะ ว่าหนูจะเอาแอป
เปิ้ลมาทำอะไร?

...หนูเอาไปปอกเปลือกจริงๆ นั่นแหละค่ะ...แต่ไม่ได้แกะสลักทำการฝีมือ...

คุณคงเคยได้ยินเรื่องการดูเนื้อคูกูมาบ้าง...หนูไม่รู้หรอกว่ามันมีกี่วิธี แต่วิธีที่หนูรู้นั้น...ต้องใช้แอปเปิ้ลค่ะ...

เริ่มจากการจัดรูปไว้กลางบ้าน ขออนุญาตเจ้าที่เจ้าทาง เสร็จแล้วไปนั่งหน้ากระจะกบนใหญ่ ดับไฟให้หมด
เหลือเพียงเทียนหน้ากระจะกเพียงดวงเดียว จากนั้นก็ค่อยๆ ปอกเปลือกแอปเปิ้ลไปเรื่อยๆ จนหมดลูกอย่าให้
เปลือกขาด พอเสร็จแล้วจึงเงยหน้ามองกระจะก...ภาพเนื้อคูกูของเราจะปรากฏอยู่ในนั้น..

ฟังดูน่ากลัวและน่าตื่นเต้นจะตาย...

ก่อนหน้านี้ หนูไม่คิดอยากรู้เรื่องเนื้อคูกูหรอกค่ะ แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว รุ่นพี่ที่โรงเรียนมาจับหนูทีเดียวดังสองคน
...รูปหล่อและใจดีทั้งคู่ด้วย หนูไม่รู้จะเลือกใครดี ปรึกษาเพื่อนคนไหน มันก็ยให้หนูคบทั้งสองคน...แต่แหม
...ป่าหนูไม่ได้ทำงานที่การรถไฟเสียด้วย หนูเลยไม่รู้วิธีสับราง...

หนูกลัวใจเลือกไม่ถูก จนยายนึ่งเพื่อนสนิทของหนูเล่าเรื่องวิธีดูเนื้อคูกูขึ้นมา ทางต้นในหัวใจหนูจึงได้รับการ
ปลดปล่อยทันที...

หนูอดสาหัสเงินจนหมดตัว ซื้อแอปเปิ้ลตั้งสิบกิโลเพื่อใช้ฝึกปอกเปลือกไม่ให้ขาด หาข้ออ้างสารพัดเพื่อจะ
ได้อยู่บ้านคนเดียว แต่แผนการหนูกลับพังทลาย เพราะป้าคิดว่าหนูซื้อแอปเปิ้ลมาไหว้บรรพบุรุษ

โธ...ป้าน่าจะรู้...บรรพบุรุษเรามีมากมายแค่ไหนเชียว หมูเห็ดเปิดไก้ก็เตรียมไว้แล้ว จะมาเบียดเบียนแอปเปิ้ล
หนูทำไม

...ตอนนี้เงินก็หมด แอปเปิ้ลก็ไม่มี หนูจะทำยังไงดี?

ท่ามกลางความตึบตันในสมอง ประตู่แห่งแสงสว่างก็แจ่มออกมาแล้ว...

“นึ่งเหาะ นี่ลูกปลาพูดนะ” ...ค่ะ...หนูโทรศัพท์ไปหายายนึ่ง คนต้นคิดเรื่องกระจะกเนื้อคูกู

“มีอะไรยะ โทรมาแต่เช้าเชียว” ยายนึ่งตอบมาด้วยเสียงจ้วเจีย
“อีกสิบห้านาทีเที่ยงเนี่ยนะ...เช้าของเธอ”

“เออ...มีเรื่องอะไรที่รีบพูด ฉันจะได้นอนต่อ” ถ้าเป็นเพื่อนคนอื่นหนูอาจตาไปตามสาย แต่สำหรับยายนึ่งหนู
ยกโทษให้ การได้นอนตื่นสายถึงบ่ายของมัน เป็นความสุขที่สุดในชีวิต เพราะธรรมดามันต้องตื่นแต่ตีสี่ นึ่ง
รถไฟจากอยุธยามาเรียนที่กรุงเทพฯ

“จำเรื่องกระจะกเนื้อคูกูที่เธอเล่าให้เราฟังได้มั๊ย” หนูรีบเข้าเรื่อง

“กระจะกอะไร...” เสียงของมันคล้ายๆ คนละเมอ

“ก็ที่เธอบอกให้ปอกแอปเปิ้ลหน้ากระจะกตอนเที่ยงคืน แล้วจะพบเนื้อคูกูไง”

“เออๆ แล้วทำไม ลองทำแล้วเหอ”

“เปล่า...เราจะทำ แต่มันมีปัญหา”

“ปัญหาอะไร”

“เราไม่มีแอปเปิ้ล”

“ก็ไปซื้อเอาสิ” คำตอบของมันเป็นด้วยความรำคาญ

“เงินหมดแล้ว”

“งั้นก็ทำวันอื่น”

“ไม่ได้ ป้ากับแม่ไม่อยู่บ้านแคว้นนี้วันเดียว ถ้าทำวันอื่นได้ยวแก่รู้”

“งั้นก็ไม่ต้องดู” มันตอบง่าย ๆ

“ไม่ได้...แกก็น่าจะรู้ว่าเรากำลังมีปัญหาความรัก” หนูพูดด้วยความรู้สึกภูมิใจ

“เออๆ จะทำยังไงก็ตามใจ” ยายนิ่งทำเสียงคล้ายจะวางหู

“อย่าเพิ่งวางหูนะ นี่ใจคอแกจะไม่ยอมช่วยเพื่อนเขี้ยวเหอ”

“ช่วยยั้งใจเล่า” เสียงของมันเป็นบอกถึงความรำคาญเต็มแก

“ถ้าไม่มีแอปเปิ้ลอย่างนี้ เราใช้วิธีอื่นได้มัย”

“วิธีอื่นฉันไม่รู้เหอ” ยายนิ่งตอบอย่างหนายๆ “แอปเปิ้ลไม่มีก็เอาอย่างอื่นแทนไปสิ”

“อย่าบอกนะว่าให้ฉันใช้มะละกอแทน” หนูนึกถึงข้อเสนอของลุงสมศักดิ์ได้

“เออ...แกจะเอามะละกอหรือมะพร้าวก็ได้” คำพูดของมันฟังดูจริงจัง

“บ้านา มันใช้ได้ทีไหน” หนูแหงขึ้น

“แกรู้ได้ยังงี้ว่าใช้ไม่ได้” เสียงพูดของมันคราวนี้ไม่มีร่องรอยความจ้วงเจีย “แกจะเอาอะไรมาปกก็ได้ สำคัญต้องมีสมาธิ” น้ำเสียงยายนิ่งหนักแน่น น่าเชื่อถือ

“จริงๆ เหอ” หนูเริ่มลังเล

“จริงสิ แกจะปกแอปเปิ้ล แดงกวา มะพร้าว หรือมะนาวก็ได้ แต่แกต้องมีสมาธิ ตั้งใจจดจ่อในงานที่ทำ แล้วมันจะเห็นผลเอง”

“แต่จะให้ฉันปกมะละกอยังไง เปลือกมันถึงจะไม่ขาดละ” นี่แหละปัญหาใหญ่

“โธ่เอ๊ย ยายโง่” มันด่าหนูเข้าให้ “ขาดก็ขาดไปสิ แต่อย่าให้สมาธิเสีย ประคองความตั้งใจเอาไว้ มันก็ได้ผลเหมือนกันแหละ”

“จริงนะ” เสียงหนูอ่อยลง

“ไม่เชื่อก็ตามใจ” ยายนิ่งวางหูโทรศัพท์โครมใหญ่ หนูสะดุ้ง นึกแข่งชั๊กหักกระดูกมันในใจ ก่อนจะครุ่นคิด

...ที่ยายนิ่งพูดมาก็มีเหตุผล น่าเชื่อถือ...ที่สำคัญ ตอนนี้หนูไม่มีทางเลือก เงินหมดแล้ว จะให้ทำอย่างไรได้...หนูตัดสินใจตกทันทีเมื่อเดินไปถึงหลังบ้าน...

เจ้ามะละกอพันธุ์ (ตามความคิดหนู) กำลังออกลูกเต็มต้น หนูแหงนมองจนเมื่อยคอ นับได้ราวยี่สิบลูก...เอานา...ต่อให้มะละกอหมดต้น ป้าคงไม่ว่าเหอ...ขึ้นวาสิ หนูจะทวงค่าแอปเปิ้ลให้อานเลย...

ก็ราคาแอปเปิ้ลกับมะละกอนะ มันเท่ากันเสียทีไหน

อีกสัปดาห์ที่จะเที่ยงคืน

นิ้วมือหนูถูกพันด้วยพลาสเตอร์ไปสามสัปดาห์...นี่แหละผลของการฝึกปอกมะละกอโดยไม่ให้เปลือกขาด!

ขณะนี้ทุกอย่างพร้อม...

บ้านทั้งหลังเจี๊ยบสงัด ลุงสมศักดิ์กลับไปบ้านท้ายซอยตั้งแต่เย็น เช้าๆ ถึงจะแหวะมาอีกที...ความมืดทางปีกคลุมอาณาเขตบ้าน มีเพียงแสงจันทร์ซีดๆ จากนอกบ้านที่ส่องเข้ามาพอให้เห็นสิ่งต่างๆ เพียงรางๆ

หนูนั่งอยู่บนเตียง หัวใจเต้นตึกตัก ระวังจนไม่เป็นจิงหะ นาฬิกาบนหัวเตียงเดินดังตึก ตึกๆ อยู่นอกหน้าต่าง หนูได้ยินเสียงลมพัดอู้...น่าแปลกที่คืนนี้เสียงต่างๆ มันดังชัดเจนเสียเหลือเกิน

หนูยกมือกดตรงหัวใจพยายามระงับความตื่นกลัว ย้ำกับตัวเองซ้ำๆ ซากๆ ว่าอย่ากลัว อย่ากลัวๆ ะ ไม่มีอะไรหรอก...แต่...มันจะไม่ทำอะไรแน่หรือ...?

ไม้ขีดถูกจุดดังฟู...หนูจ่อเปลวไฟเข้ากับไส้เทียน แสงสว่างวับแวมสองกระจายทั่วห้อง ก่อเกิดเงาแปลกตา...โต๊ะเขียนหนังสือของหนูจะใหญ่กว่าเคย รูปดารารับหน้าผั่งก็คล้ายแฝงด้วยความลึกลับ ชอนเรนโบหน้าตุ๊กตาหมีที่หนูนอนกอดทุกคืนตกอยู่ในเงาตะคุ่ม มองคล้ายปีศาจร้ายมากกว่าตุ๊กตาที่น่ารัก

...รู้...ลมพัดเข้ามาจากหน้าต่าง เทียนดับพรึบ หนูสะดุ้งโหยง เกือบส่งเสียงร้องกรีดออกมา หัวใจที่เพิ่งสงบกลับเต้นถี่เร็วขึ้นมาอีก

"จะเอาอย่างไงดี" หนูถามตัวเอง...ถ้าเล็กก็ยังทัน...รีบนอนเสีย...เดี๋ยวก็เข้าแล้ว...

แต่หนูจะไม่มีทางรู้เลยว่าใครคือเนื้อคู่ของหนู

ถ้าจะว่าไป...ใครเป็นเนื้อคู่ของหนูก็คงไม่สำคัญ เพราะหนูก็ชอบพี่ทั้งสองคนนั่นพอๆ กัน แต่ที่หนูมาจัดพิธีกรรมนี้ก็ด้วยความอยากรู้ อยากพิสูจน์ ว่ามันจะจริงอย่างที่ยายนึ่งเล่าให้ฟังหรือไม่...

หนูเรียกความมั่นใจคืนมาอีกครั้ง...ยัง! ใจเสียคืนนี้หนูต้องพิสูจน์ให้ได้

เทียนถูกจุดอีกครั้ง ตามด้วยธูปอีกสามดอก จากนั้นหนูค่อยๆ ลุกขึ้นประคองเทียนไม่ให้ดับอีก...เท้าทั้งสองพาหนูออกจากห้อง นัยน์ตาจับอยู่ที่เทียนในมือ ครันรูปลอยเป็นสาย สงกลิ่นหอมชวนชวนลุกออกมา...

ถึงจุดกึ่งกลางบ้าน หนูคุกเข่า จบเทียนพนมมือไหว้...

"เจ้าที่ เจ้าทาง ผีบ้าน ผีเรือนเจ้าขา..." หนูนึกเรียกในใจ "หนูขออนุญาตทำพิธีดูเนื้อคู่ นะคะ...ขออย่าได้มารบกวนเลย...เจ้าประคุณ"

อธิษฐานเสร็จหนูปักธูปลงบนกระถางที่เตรียมไว้...จับพลันตัวหนูเย็นวาบเหมือนถูกน้ำเย็นราด ชนลุกชูโดยไม่มีเหตุผล...

"ทะ...ท่าน..." ปากหนูสั่นระริก เสียงแทบไม่มี "อนุญาตแล้ว...ไข่มัยคะ"

หนูเหลียวหน้ามองรอบตัว...ไม่มีสิ่งแปลกปลอมใดๆ แต่ว่า จะเป็นด้วยแสงเทียนหรืออะไรก็ไม่ทราบ ดูเหมือนเงาของหนูจะยืดยาวออกไปอย่างผิดปกติ...

...อีกสัปดาห์ที่จะเที่ยงคืน...

เทียนถูกปักไว้ตรงหน้ากระจก เปลวเทียนกำลังสิ้นไหวไปมาราวกับร้ายระบำ เงาของสิ่งต่างๆ ก็วนไหวคล้ายมีชีวิต นอกบ้านลมยังพัดจัด แม้หน้าต่างจะถูกปิดสนิททุกบาน แต่กระแสนลมก็ยังเข้ามาเยือนโดยผ่านช่องลมตรงเพดาน

มะละกอขนาดเหมาะมือวางอยู่บนโต๊ะหน้ากระจก มีดเล่มเล็กๆ วางอยู่ข้างๆ อย่าถามว่าตอนนี้หนูปอกมะละกอโดยไม่ให้เปลือกขาดได้หรือยัง...เพราะมันไม่สำคัญอีกแล้ว เวลานี้หนูมีความตั้งใจเปี่ยมล้นแน่วแน่...แค่นี้คงพอনা

เบ้ง...เบ้ง...เบ้ง... นาฬิกาตั้งพื้นตีเวลาดังลั่น สิบสองครั้ง...หนูเสียวสันหลังวาบ แต่ก็พยายามตั้งสติ มือซ้ายหยิบมะละกอ มือขวาก็กมิด นัยน์ตาไม่กล้าแม้แต่จะเหลียวมองกระจก...

คมมีดกรีดลึกผ่านเปลือกเข้าไปยังเนื้อมะละกอ หนูค่อยๆ ขยับมีดเพื่อลอกเปลือกของมันอย่างทะนุถนอม...ตั้งปณิธานในใจจนกว่าจะปอกมะละกอเสร็จ หนูจะไม่ยอมมองกระจกเด็ดขาด

...ใครจะรู้ เพื่อเปลวเทียนงามองขึ้นไปแล้วดันเห็น **"สิ่งบางอย่าง"** ที่ไม่เคยอยู่ในห้องนี้ขึ้นมา หนูคงร้องกรี๊ดจนพิธี้แตกแน่ๆ

เปลือกมะละกอค่อยๆ หลุดออกมาเป็นเส้น รู้สึกเหมือนเวลากำลังหยุดอยู่กับที่ ใจพยายามไม่คิดถึงเรื่องอื่นใด นอกจากคมมีดกับเปลือกมะละกอ ความกลัวในบรรยากาศรอบตัวดูราวกับหลบลึกลงไปในซอกมุมหนึ่งภายในจิตใจ

ยายนึ่งบอกว่าขณะที่ปอกแอปเปิ้ล (แต่ตอนนี้หนูปอกมะละกอ) ให้พยายามคิดถึงคนที่เราชอบพอ แม้ไม่แน่ใจว่าเขาใช่เนื้อคู่หรือไม่ ก็ให้คิดถึงไว้ก่อน วินาทีที่เราเงยหน้ามองกระจกหลังปอกเปลือกเสร็จ นั่นแหละจะเป็นข้อพิสูจน์

หนูคิดถึงพื้มอดเป็นคนแรก...พี่เขาเป็นประธานนักเรียน รูปหล่อ สมาร์ทมากในความรู้สึกของหนู พื้มอดกันเองกับน้องๆ ในสภานักเรียนทุกคน เวลาที่พวกนักเรียนมีปัญหาต้องการร้องเรียนอาจารย์ พี่เขาจะเป็นคนนำปัญหาเหล่านี้ไปเสนอ ซึ่งเขาจะดูเท่มากในเวลานั้น

หนูรู้ว่าพี่เขามีความรู้สึกพิเศษกับหนูก็สายตาและความเอื้ออาทรที่เขาให้มา และวันที่หนูมั่นใจว่าพี่เขาชอบหนู คือวันที่เขาเอากุหลาบมาให้

วันวาเลนไทน์...

แต่ว่า...วันนั้นหนูได้กุหลาบสองดอก

พี่เต๋าก็เป็นอีกคนที่ให้หนู...

พูดถึงพี่เต๋า หนูจะนึกถึงสนามกีฬาและลูกฟุตบอล พี่เต๋าคือนักกีฬาคนเก่งของโรงเรียน แถมยังเป็นนักเรียนที่ทำคะแนนได้ยอดเยี่ยมในชั้นม.ปลาย...พี่เต๋อาจไม่หล่อเท่าพื้มอด แต่ก็นับว่าเป็นผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง รูปร่างสมส่วนสมชาย อีกทั้งยังให้ความรู้สึกอบอุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้ๆ ถ้าสังเกตดีๆ แล้ว พี่เต๋าดูเป็น **"แมน"** มากกว่าพื้มอดเสียอีก

"อัย" หนูอุทานเบาๆ เมื่อเปลือกมะละกอขาด...ยังเหลืออีกเกือบครึ่งลูก หนูกดปลายมีดอีกครั้ง ประคองความตั้งใจอย่างที่ยายนึ่งเคยบอก...ไม่นาน...งานชิ้นนี้ก็สำเร็จ

หนูคิดสับสนระหว่างพื้มอดกับพี่เต๋า จนเกือบทำให้เปลือกขาดอีกสองสามครั้ง แต่หนูก็ลดเลี้ยวปลายมีดผ่านไปจนได้...นัยน์ตาหนูแสบและล้า เนื่องจากแสงเทียนสว่างไม่เพียงพอ สมองออกจะมึนๆ อยู่ข้างจนหนูต้องหยุดมีด หลับตาอยู่ครู่หนึ่ง

เมื่อลืมนิดา เปลวเทียนไหววบบวบราวกับภาพปีศาจเรืองระบำ เงามของมะละกอชัดส่ายไปมาคล้ายจะมีชีวิต ลมเย็นๆ พัดอ้อยอิ่งวนเวียน ทำให้หนูหนาวเยือก เสียวสันหลังวาวๆ...

และแล้ว...เปลือกมะละกอทั้งหมดก็ลงไปกองบนโน้ต๊ะ เปลวเทียนกลับนิ่งสนิทคล้ายภาพวาด มือหนูสั่นน้อยๆ ขณะวางมะละกอและมีด สายตาจับจ้องบนเปลวเทียนก่อนจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้น...สูงขึ้นไปสู่กระจกตรงหน้า...

“กร๊ด!”

หนูมั่นใจว่าได้ตะโกนออกมาสุดเสียง เมื่อสายตาปะทะกับเงาที่สะท้อนจากกระจก...แต่ทว่า...เสียงนั้นกลับซุกซลักอยู่แค่ลำคอ

ภาพที่ปรากฏบนกระจกไม่ใช่พี่มอด...พี่เต๋า...และที่สำคัญไม่ใช่ตัวหนู...! ใบหน้าที่กำลังส่ายยั้มอย่างน่ากลัวนั้น เป็นคนที่หนูไม่เคยรู้จักมาก่อน

“คน” หรือ...? หนูถามตัวเอง...ไม่ใช่...“เธอ” ไม่ใช่คนเด็ดขาด

“เธอ”...คะ...หนูเรียกว่าเธอ...หรือหล่อนก็ได้...เพราะเป็นใบหน้าของผู้หญิง...

...เป็นผู้หญิงที่สวยงาม...แต่คุณพระคุณเจ้าช่วยด้วยเถิด เธอสวยก็จริงหากใบหน้าที่กำลังส่ายยั้มและดวงตาที่ดูดัน น่าสะพรึงกลัวนั้นทำให้หนูขนลุกซู่ไปทั้งตัว...

เธอหันสบตาสีเขียวเข้ม ผิวเนื้อออกเป็นสีเขียวอ่อน...อ่อนจนดูใส...ใสจนคล้ายจะแลทะลุออกไปได้...

“คะ...คุณ...เป็นใคร...?” หนูรวบรวมความกล้าทั้งหมดในชีวิตเอ่ยถามออกมา

“นังเด็กบ้า” เธอหยุดยั้ม ใบหน้าถ่มมึงทิ้งจ้องหนูเขม็ง **“ก็แกปอกอะไรอยู่ล่ะ”**

หนูก้มหน้ามองมะละกอบนโน้ต๊ะ แล้วเงยหน้ามองเธออีกที คิดว่าเธออาจจะหายไป...ที่ไหนได้ เธอยังนั่งหน้าบึ้งอยู่อย่างเดิมมองเห็นชัดกว่าที่แรกด้วยซ้ำ...

“อย่า...บอก...นะคะ...ว่า...คุณ...ปะ...เป็น” หนูกลืนคำบางคำลงคอ

“เจ้าแม่มะละกอ!” เธอตอบเองเสร็จ หนูผินยั้มแหงๆ ความกลัวหายไปสักคร่อนเห็นจะได้

“แล้วคุณมาทำไมคะ” หนูค่อยพูดคล่องขึ้น

“ก็เด็กบ้าที่ไหนดะ ไปเอามะละกอมานั่งปอกเรียกเนื้อคุน่ะ”

“ก็...หนู...” คำพูดที่จะตอบเจ้าแม่ไม่สามารถล่องผ่านริมฝีปากได้

“ไหนดะ ก็ปอกมะละกออัญเชิญแล้ว ข้าก็ต้องมาเสียหน่อย” เจ้าแม่ว่าเช่นนั้น หนูแอบเกลียดในใจ...ไม่ได้ อัญเชิญสักหน่อยคิดเอาเองนี่หว่า...แต่ที่พูดมาได้ก็เพียง

“หนูไม่รู้นี่คะว่ามะละกอก็มีเจ้าแม่” แล้วหนูก็อุบอปปะ **“เคยได้ยินแต่เจ้าแม่ตานี”**

“นั่นแหละ” ออๆ เจ้าแม่ก็โพล่งขึ้นมาทำเอาหนูสะดุ้งโหยง **“ไอ้เด็กสมัยนี้มันไม่รู้จริงแล้วเอาอะไรมาเล่นไม่เข้าท่า...นี่ถ้าเดี๋ยวมะละกอข้ามมาดำส้มดำ ข้าจะไม่ว่าสักคำ”**

หนูก้มหน้าแอบหัวเราะ

“เฮ้อ...ไหนดะ ก็มาแล้ว ข้าจะให้โอกาสเอ็งนั่งหนู...จะถามอะไรก็ถามมาได้ข้อนึง” เจ้าแม่ใจดีผิดคาด

หนูเงยหน้ามองเจ้าแม่ด้วยอาการลิงโลดเล็กน้อย

“หนูอยากรู้เรื่องเนื้อคู่ค่ะเจ้าแม่...ใครเป็นเนื้อคู่ของหนูคะ ระหว่างพี่มอดกับพี่เต๋า”

เจ้าแม่นิ่งไป...แล้วยิ้ม...ไม่ใช่อาการแสบะยิ้มเหมือนตอนแรก แต่เป็นยิ้มแปลกๆ ที่หนูไม่เข้าใจ

“ถ้าخابอก...แล้วเอ็งจะทำยังไง” เจ้าแม่ย้อนถาม

“หนูจะยอมเป็นแฟนกับพี่คนนั้น” หนูตอบงายๆ เจ้าแม่ยิ้มมากขึ้น

“การเป็น “แฟน” ของเอ็งนะ มันเป็นอย่างไง” เจ้าแม่ถาม หนูคิดนานกว่าเดิม

“ก็เป็นคนรักกัน มีความรู้สึกดีๆ ให้กัน ไปเที่ยวควงแขน เกี้ยวเกี้ยวจูบมือ ไปดูหนัง โทรศัพท์คุยกัน ฯลฯ”

หนูพยายามคิดถึงความเป็นแฟนตามที่ได้เห็นๆ มา...

เจ้าแม่ยิ้มมากกว่าเดิม...

“การเป็นแฟนของเอ็งมันแค่เดินควงแขน จูบมือกันเท่านั้นหรือ” คำถามนี้ทำให้หนูต้องนั่ง และคิดทบทวน “ถ้าหากมันมีมากกว่านั้นละ ถ้าหากผู้ชายเขาต้องการอย่างอื่นมากกว่าที่เอ็งบอกล่ะ...เอ็งจะให้เขามั้ย”

แม้แต่เด็กประถมก็คงเข้าใจคำว่า “อย่างอื่น” ของเจ้าแม่ หนูก็เช่นกัน แต่เวลานี้หนูยังหาคำตอบไม่ได้...

“ถ้าเอ็งยอมให้เขาไม่ได้ แล้วเขาขู่ว่าจะเลิกเป็นแฟนกับเอ็ง...เอ็งจะเลิกกับเขามั้ย หรือถ้าเอ็งยอมเขา แล้วเกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา...เอ็งจะทำยังไง”

“หนู...หนู...ไม่รู้...”

เป็นครั้งแรกที่เจ้าแม่หัวเราะ

“เอ็งบอกว่า “ไม่รู้” ตอนนี้นี่ยังนับว่าดี...มีคนรุ่นเอ็งอีกหลายๆ คนที่บอกว่า “ไม่รู้” ตอนที่ทุกสิ่งมันหายไปแล้ว” นัยน์ตาของเจ้าแม่ฉายแววสมเพช

“เอ็งอายุเท่าไร...สิบห้า...หรือสิบหก...” หนูไม่ได้ตอบ เจ้าแม่จึงพูดต่อ “ถ้าเป็นสมัยข้า อายุขนาดนี้ก็ออกเรือนมีผัวกันแล้ว...แต่สมัยเอ็ง ข้าไม่เห็นเป็นอย่างนี้นี่หว่า...เท่าที่ข้ารู้...สมัยนี้ รวยอย่างพวกเอ็ง ยังเป็นวัยของการ “เรียนรู” มีเรื่องมากมายที่พวกเอ็งต้องศึกษา เรียนรู้...แต่ดูพวกเอ็งจะให้ความสนใจกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มากเหลือเกิน ชนิดที่ว่าถ้าใครไม่มีแฟนก็จะกลายเป็นตัวประหลาดไป...ทั้งๆ ที่ความรัก...มันเป็นเพียงสีสันอย่างหนึ่งในชีวิต แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด”

หนูยิ้มและพยักหน้า...ความกลัวเจ้าแม่หายไป กลายเป็นความรู้สึกเหมือนนั่งฟังอาจารย์แนะแนวกำลังพูดจาสั่งสอน

“แล้วสรุปว่าเจ้าแม่จะไม่บอกหนูไข่ม้อยคะ ว่าใครเป็นเนื้อคู่ของหนู” หนูแก้งย้าคำถามเดิม

“คำตอบมันอยู่ที่เอ็ง จะมาถามข้าทำไม...ขึ้นพูดมากจะหาว่าข้าชอบสั่งสอน ซึ่งพวกเอ็งก็ไม่ชอบอีก แต่ก็ควรจำไว้ กับเรื่องบางเรื่อง พวกเอ็งต้องทำอย่างมีสติ รู้จักตัวเองว่าควร ไม่ควรแค่ไหน..เพราะจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ของพวกเอ็งก็เพื่อให้เป็นคนที่สามารถพึ่งตนได้อย่างสมบูรณ์...ใช้ชีวิตโดยที่ไม่ต้องมาทวนนึกเสียใจภายหลังต่างหาก”

“ขอบคุณค่ะเจ้าแม่”

“อ้อ...พูดอย่างนี้กำลังจะไล่ข้าละสิ” เจ้าแม่เริ่มอารมณ์ขัน

“หนูพูดจากใจจริงต่างหาก แต่เจ้าน่ะยังไม่ยอมตอบคำถามของหนูเลยนะ ไหนรับปากว่าจะยอมตอบคำถามหนูข้อนี้ไง”

“พูดขนาดนี้เธอยังไม่เข้าใจ นังเด็กหัวทึบเอ๊ย” เจ้ามัมน “เอาเถอะ อยากรู้จริงๆ ไข่ม้อยว่าใครเป็นเนื้อคู่ของเธิง”

“หนูเปลี่ยนคำถามแล้ว...” พูดอย่างนี้เจ้ามัททำหน้าง “หนูอยากรู้ว่าเจ้ามัทเคยมีแฟนหรือยัง แล้วเป็นยังงีบ้าง”

เจอคำถามนี้ เจ้ามัทเป็นฝ่ายอึ้งไปนาน สุดท้ายก็หัวเราะออกมาเบาๆ นัยน์ตามีประกายสดใส ดูเหมือนจะมีราศีเจ้ามัทจับอยู่จางๆ

“ได้...ข้าจะตอบเธิง...แต่เรื่องเหล่านี้ต้องเป็นความลับระหว่างข้ากับเธิง จะเล่าให้ใครฟังไม่ได้”

“คะ...หนูสัญญา” ว่าแล้วหนูก็กก็รีบปากทันที

คงได้ยินที่เจ้ามัทว่าไว้แล้วนะคะ...นี่เป็นความลับ เพราะฉะนั้นเหตุการณ์และเรื่องราวต่อไปนี้ หนูจึงไม่สามารถเล่าให้ใครฟังได้...อย่าว่ากันนะคะ

เช้าวันจันทร์ หนูไปโรงเรียนเตรียมตัวจะเอาเรื่องเนื้อคู่ไปเล่าให้ยายนึ่งฟัง...แต่วันนี้ยายนึ่งดันมาโรงเรียนสาย...สงสัยถ้ารถไฟไม่ตรงตัวมันเองคงรถไฟเที่ยวเช้าเสียเอง...

และก็เช้าวันนี้เอง ที่ห้องหนูมีข่าวไม่สู้ดีนัก...เพื่อนในห้องคนหนึ่งได้ลาออกกะทันหัน ทั้งๆ ที่อีกไม่นานก็จะสอบปลายภาคแล้ว พวกเราพยายามหาเหตุผลดันตอบว่าเพราะอะไร เพื่อนคนนี้ถึงได้ลาออก...

คำตอบจากแหล่งข่าวที่พอรับฟังได้ (อาจจะไม่ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์) บอกว่า...เพื่อนหนูท้อง!

หนูไม่รู้จักแฟนของเพื่อนเป็นการส่วนตัว แค่ว่าเขาเป็นนักเรียนช่างกลรูปหล่อคนหนึ่ง ตอนนั้นพวกเราเียงแอบอิจฉาที่มันได้แฟนหล่อ...แต่พอเกิดเรื่องนี้ขึ้นมา...หนูพูดอะไรไม่ออก...บอกอะไรไม่ถูก

ยายนึ่งมาถึงโรงเรียนทันเข้าห้องวิชาที่สองพอดี เหตุผลที่มาสายก็คือ...

“ตกรถไฟวะ...ตื่นไม่ทัน”

ตอนพักเที่ยง พวกเราจับกลุ่มคุยกันถึงเรื่องเพื่อนที่ลาออก หนูไม่มีจังหวะเล่าให้ยายนึ่งฟังถึงเรื่องกระเจกเนื้อคู่จนกระทั่งยายนึ่งบอกให้เปลี่ยนเรื่องคุย หนูรีบอำปากจะเล่า แต่ไม่ทัน ยายนึ่งหยิบของบางอย่างออกมาก่อน...

“นี่ไง...ไฟลิปซี” มันว่าอย่างนั้น “เรามีตำรามาพร้อม แม่นนะโว้ยจะดูโชคชะตาราศี เนื้อคู่ อะไรได้หมดใครสนใจจะดูบ้าง?”

หนูทั้งเรื่องที่จะพูดพร้อมชะโงกหน้าเข้าไปมุงดูกับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนาน...

“เฮ้ย ดูโน่น” ยายจ๊กอุทานขึ้นแล้วชี้มือไปที่ใต้ถุนอาคาร...

ที่นั่นพื้มอดกำลังนั่งดูหนังสืออย่างใกล้ชิดกับพี่ผู้หญิงที่เรียนห้องเดียวกัน และที่สนามฟุตบอล พี่เต๋ากำลังยืนให้สาวทีมเชียร์ลีดเดอร์ขับเหงื่อด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม...

“โธ่เพื่อนเรา ออกหักทีเดียสองครั้งซ้อน...” ยายนึ่งดบไหล่ทำท่าปาลอบหนู

“นี่แหละน่า...ทำใจเย็น ไม่เลือกใครสักคน สมน้ำหน้า โดนคาบไปหมด...” ยายจ๊กเยาะเย้ย ขำเคิม

เวลานั้น หนูคงทำหน้าที่ประหลาดที่สุด...เพื่อนๆ ไม่รู้ว่าจะปลอบหรือสมน้ำหน้าหนูดี...แต่ถ้าพวกมันรู้ว่าหนู
กำลังคิดอะไรอยู่...มันคงแทบเสียสติไปกับความบ้าของหนู...

**...เพราะ...หนูกำลังคิดอยากขึ้นไปแจมบนเวทีคอนเสิร์ตของทงบังชงิก (ที่สุดป्ली้ม) แล้วขอแหก
ปาก ตะโกนร้องเพลง *I will survive* ด้วยอาการอันสุดฤทธิ์ (ถึงจะไม่เกี่ยวกันก็เถอะ)**

กระจกมะละกอ เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการรวมเล่มในหนังสือรวมเรื่องสั้นเร้นลับ "ลางมายา" โดย ชลนิล



พาเที่ยวเอี้ยวธรรม

เที่ยววัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ฯ (วัดเล่งเน่ยยี่ ๒)
โดย จิตตชลันธร

**“ด้วยจิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม
แบบพุทธศิลป์แบบจีนโบราณ ทำให้หลายๆคน
(รวมทั้งผม) ยอมรับในความงดงามอย่างไร้ที่ติ
โดยเฉพาะถ้าใครชอบถ่ายภาพคงจะถูกใจ
ถ่ายภาพกันสนุกมือเลยละครับ”**



วันนี้ผมจะพาไปเที่ยวที่ วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์
ฯ (วัดเล่งเน่ยยี่ ๒) ซึ่งเป็นวัดมหายานจีนที่ตั้งอยู่ย่านบางบัวทองครับ
ด้วยความยิ่งใหญ่ทางสถาปัตยกรรมที่ว่ากันว่าจำลองแบบมาจาก
พระราชวังต้องห้ามของประเทศจีน บวกกับงานจิตรกรรม ประติมากรรม พุทธศิลป์ตามแบบจีนโบราณ โดย
ทุกๆชิ้นส่วนล้วนแล้วแต่เป็นงานฝีมือของช่างศิลป์จีนต้นตำหรับแท้ ไม่ต้องบินไปไกลถึงประเทศจีนครับ
พุทธศิลป์จีนโบราณต้นตำหรับแท้ๆตั้งอยู่ที่เมืองไทยเรานี่เอง



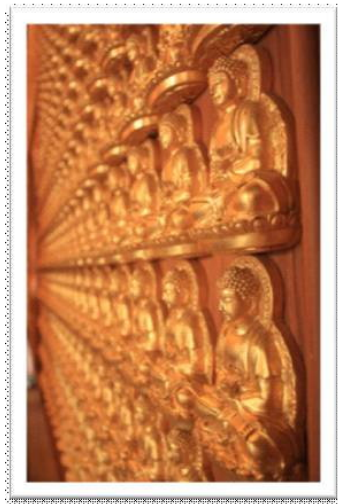
พระประธานจะมี ๓ องค์ ตามคติของนิกายมหายานสายนี้ครับ
ได้แก่ พระศรีศากยมุนีพุทธเจ้า (พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน) พระอมิตตาภพุทธเจ้า และพระไภษคุรุไวฑูรย์
พุทธเจ้า นอกจากนี้ภายในพระอุโบสถยังมีภาพพระโพธิสัตว์ และเทพเจ้าแกะสลักอยู่รอบพระอุโบสถด้วย



หลังพระอุโบสถเป็นที่ตั้งของ "วิหารสรวดีหมื่นพุทธ" หรือ "บ่วงสุกโดย"

ภายในวิหารแห่งนี้เป็นที่ประดิษฐานองค์พระอมิตาภพุทธเจ้า พระอวโลกิเตศวร และพระมหาสถามปราบต์โพธิสัตว์





วิหารหมื่นพุทธ

ห้องนี้เป็นส่วนที่ผมรู้สึกชอบที่สุดในวัดครับ เป็นส่วนที่แนะนำเลยครับว่าถ้ามาเที่ยวที่นี้ห้ามพลาดเข้ามาชม "วิหารหมื่นพุทธ" เพราะเมื่อเดินเข้ามาในห้องนี้แล้วรู้สึกสงบร่มเย็นอย่างบอกไม่ถูก ห้องนี้จะมีลักษณะเป็นห้องโถงใหญ่พอสมควร ผนังห้องเป็นสีทองอร่าม เต็มไปด้วยพระพุทธรูปพิมพ์หุ่น ที่ติดอยู่บนผนังห้องในทุกๆ ด้าน ดูแล้วละลานตาไปหมดครับ ด้วยองค์ประกอบหลายๆ อย่างในห้องนี้ ทำให้บรรยากาศเหมาะแก่การนั่งสมาธิเป็นอย่างยิ่งครับ ผมจึงถือโอกาสเดินไปนั่งที่มุมห้อง หลับตาสงบจิต สงบใจอยู่ครู่หนึ่ง ลืมตาขึ้นมาอีกทีจิตใจสดชื่นขึ้นเยอะเลยครับ

ลองมาดูส่วนต่างๆ ของวัดกันครับ

ภาพจากเว็บ <http://hilight.kapook.com/view/28409>



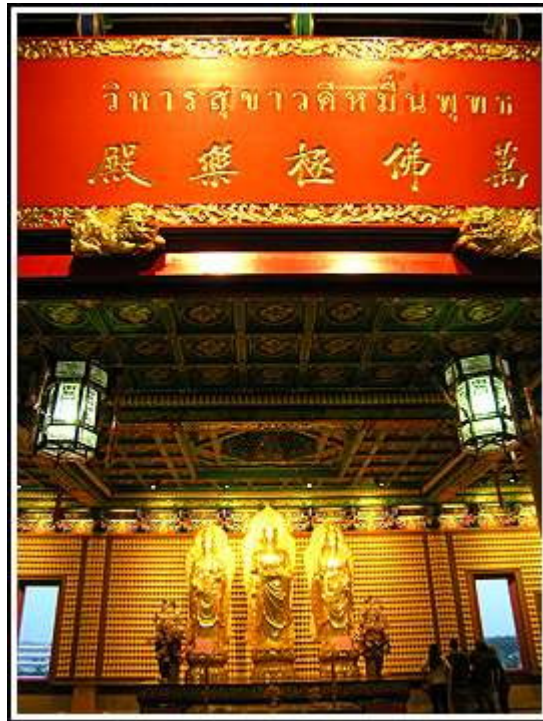
ซุ้มประตูทางเข้าวัด



วิหารจตุโลกบาล



พระอุโบสถ



วิหารสุขาวดีหมื่นพุทธ



พระโพธิสัตว์กวนอิมพันกร



พระอุโบสถ



บานหน้าต่างไม้สักแกะสลักลวดลายจีน

ผมลองเดินดูมุมต่างๆทั้งในและนอกวิหารแล้ว บอกได้คำเดียวครับ ยิ่งใหญ่อลังการมากๆ นอกจากนี้แล้วยังมีรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ ที่ผมคงจะกล่าวไม่หมดแน่เพราะทุกๆส่วนล้วนเต็มไปด้วยรายละเอียดที่สวยงาม แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของช่างผู้ที่รังสรรค์งานพุทธศิลป์เหล่านี้ เพื่อถวายเป็นพุทธบูชาแด่องค์พระศาสดา สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยจิตใจที่เคารพนบนอบ

ครั้งหนึ่งในรายการ “ชีพจรโลก” คุณสุทธิชัย หยุ่นเคยมาสัมภาษณ์ท่านพระคณาจารย์จีนธรรมปัญญาจริยาภรณ์ (เย็นเขียว) ซึ่งเป็น เจ้าอาวาสวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ ว่า “ทำไมถึง

ต้องสร้างให้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้” ท่านเจ้าอาวาสท่านตอบว่า “เพื่อให้สมพระเกียรติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช” เพราะวัดแห่งนี้ได้สร้างขึ้นเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในวาระที่เฉลิมฉลองการครองราชย์ครบ ๕๐ ปี ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฉะนั้นการสร้างวัดแห่งนี้ถวายพระเจ้าอยู่หัว จึงเป็นการแสดงออกซึ่งความจงรักภักดี กตัญญูกตเวทิตา แต่พระมหาบุรุษศรัทธาไทย ที่คณะสงฆ์จีนนิกายได้เข้ามาขอพึ่งพระบรมโพธิสมภารตั้งแต่เมื่อครั้งอดีตกาล

เย็นวันนั้นเวลาประมาณห้าโมงกว่าๆ เสียงสวดมนต์ทำวัตรเย็นของเหล่าพระภิกษุแว่วออกมาจากพระอุโบสถ ผมจึงเดินตามเสียงนั้นไปเดินเข้าไปในพระอุโบสถ แม้จะเป็นภาษาจีนแต่ผมก็นั่งฟังอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานสองนานทีเดียวครับ ฟังไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจแต่มันเย็นใจดี คำแปลของบทสวดเหล่านั้นก็คงจะประมาณว่าเป็นพระสูตรทางฝ่ายมหายานเพราะเห็นมีพระนามของพระโพธิสัตว์มากมายที่พอจะจับใจความในถ้อยคำภาษาจีนได้ครับ

ถ้าหากศาสนาพุทธเปรียบเสมือนต้นไม้ต้นหนึ่งแน่นอนว่าวันเวลาที่ผ่านไปยาวนานย่อมทำให้ต้นไม้ต้นนี้เติบโตขึ้น แผ่กิ่งก้านสาขาออกไปมากมายหลากหลายแขนง ตามแต่เหตุปัจจัยให้เป็นไป แม้จะแผ่กิ่งก้านใบออกไปเพียงใด แต่สุดท้ายแล้วใบไม้เหล่านั้นย่อมต้องร่วงลงมาที่โคนต้นให้ได้ พุทธবারมีแผ่ไปกว้างใหญ่ไพศาลจริงๆครับ

การเดินทางนะครับ

หากมาจากสะพานพระนั่งเกล้า ให้เลี้ยวขวาที่สี่แยกบางพลูไปทางที่จะเข้าตลาดบางบัวทอง แต่วัดจะอยู่ถึงก่อน ซึ่งจะต้องเลี้ยวซ้ายที่ปากซอยมีปั้มน้ำมันปตท.



๓๓๓ คณะทำงาน

ที่ปรึกษานิตยสาร และผู้จัดประกาย: ศรีนัย ไม่ตรีเวช

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

Head: เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์

ทีมงาน ๑: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

คอลัมน์ ธรรมะจากพระผู้รู้

Head: ชรินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๓: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๔: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๕: วรางคณา บุตรดี

คอลัมน์ ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๓: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

คอลัมน์ โหรา (ไม่) คาใจ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: กิษรา รัตนกริต

คอลัมน์ สัพเพเหระธรรม

Head: ชนินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ รูปชวนคิด

Head: รวิษฎา ดวงมณี

ทีมงาน ๑: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๒: สารินี สาณะเสน

ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมงาน ๔: จิรณัทย์ วิมุตติสุข

ทีมงาน ๕: ชโนภา อมรเวชรัตน์

ทีมงาน ๖: ตรัง สุวรรณศิลป์

คอลัมน์ คำคมชวนคิด และ กวีธรรม

Head: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๑: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๒: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๕: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ ของฝากจากหมอ

Head: พริม ทัพวงศ์

ทีมงาน ๑: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: วรางคณา บุตรดี

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๕: นิธิชัย ตั้งประเสริฐ

คอลัมน์ เรื่องสั้นอิงธรรมะ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ที่ปรึกษาคอลัมน์: สุปราณี วง

ทีมงาน ๑: กิษรา รัตนภักดิ์

ทีมงาน ๒: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๓: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๔: ญัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์

ทีมงาน ๕: วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ ธรรมะจากคนสู้กิเลส

Head: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๑: มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์

ทีมงาน ๒: วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ พาเที่ยว เอี่ยวธรรม

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร

ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน

ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย

ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต

ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล

คอลัมน์ แง่คิดจากหนัง

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานวัตร
ทีมงาน ๔: สารีณี สาณะเสน
ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย
ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์
ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต
ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล
ทีมงาน ๙: ธงชัย วรฤศโสภณ

คอลัมน์ ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๒: ศศิธร ศิวนันทาภรณ์
ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมจัดทำนิตยสารฉบับไฟล์เสียง

พิมลจิตต์ ธรรมสารสุนทร
พงศ์เพชร อมรสิทธิ์
อนุสรณ์ ตรีโสภา
ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
เมธี ตั้งตรงจิตร
สมกมล ประภาสโกศลกุล
วรรณรัตน์ พระรักษา
จิรณัทย์วิมุตติสุข
พัฒนเดช กอวัฒนา
ชโนภา อมรเวชรัตน์
ตรัง สุวรรณศิลป์
เบญจพร บุญชยาอนันต์
สุนิสา ปัญจมะวัต
ภัทราวดี จันท์เหล่าหลวง

วิรัชรอง ทัพพะรังสี
บุรินทร์ เจริญผล
คัมภีร์ คงวัน
พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
พราวพรรณราย มัลลิกะมัลย์ ทองเลี่ยมนาค
อานันตพร จินดา
วรสิริ จันทร์กระจ่าง
กฤตานน กุลจิตติสุธีพร

ทีมรูปเล่มฉบับ PDF

Head: บุญยศศักดิ์ ชีรวงศ์กิจ
ทีมงาน ๑: เกียรติภูมิ จารุเสน

ทีมรูปเล่มฉบับ MS Word

Head: ชัญญา พันธจารุณี
ทีมงาน ๑: พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
ทีมงาน ๒: โสภิต ตันยานนท์

ทีมจัดทำภาพปกนิตยสาร

Head: กวิน จัตรานนท์

ทีมงานข่าว

ศดานัน จารุพนผล
อลิสา จัตรานนท์
อาบทิพย์ ชีรวงศ์กิจ
กนกเรขา กฤษฏารักษ์
และทีมงานอาสาท่านอื่น ๆ อีกจำนวนมาก